

“**ใ**จ้าอยากกินมัย” มอर्टถามพลางถลึงตาใส่ เขาถือจานใส่ถั่วต้มไว้ในมือที่มีนิ้วหนาสิ้นม่อต้อ

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ หิวโหยมาก แต่เขาไม่ยอมให้เจ้าลัตร์เดรัจฉานตัวนี้ได้เห็นเขากลับหัวหด “ขาแกะลั๊กข้างจะเป็นที่หน้าพอใจมาก” เขาพูดจากกองฟางสกปรกมุ่มห้องซัง “อาจจะถั่วกับหัวหอมลั๊กจาน ขนมปังอบใหม่พร้อมเนยลั๊กหน้อย และเหล้าองุ่นปรุงเหยือกหนึ่งเพื่อล้างคอ หรือเบียร์ก็ได้ถ้าง่ายกว่า ข้าพยายามจะไม่เป็นคนซ่างเลือกจนเกินไป”

“มีถั่ว” มอर्टพูด “นี่” เขายื่นจานใบนั้น

ที่เรียนถอนใจ พัดตาคันนี้เป็นมวลความโง่งอนน่ารังเกียจหนักยี่สิบสี่โตน มีพื้นผุ ๆ สีน้ำตาลและตาเล็กสีเข้ม ใบหน้าซีกซ้ายเป็นมันด้วยรอยแผลเป็นตรงบริเวณที่ถูกขวานตัดหูและส่วนหนึ่งของแก้มออก เขาเดาใจง่ายพอ ๆ กับความน่าเกลียด แต่ที่เรียน *ก่า*ลั๊หว หิว เขาเอื้อมมือไปหาจานใบนั้น

มอर्टกระซอกจานหนึ่งพร้อมเสวยยิ้ม “อยู่นี่” เขาพูดและยื่นมันออกไปพ้นระยะเอื้อมถึงของที่เรียน

คนแคระพยายามลุกขึ้นยืนอย่างแข็งขัน เขาปวดข้อต่อทุกข้อ “นี่เราจำเป็นต้องเล่นเกมเดิม ๆ ของตัวตลกทุกมื่อเลยหรือ” เขาพยายามคว้าถั่วอีกครั้ง

มอร์ดซัยบทยหลังอย่างงุ่มง่าม พลังยั้มกว้างเผยให้เห็นฟันผุ “อยู่นี่ ไอ้เร้แคะ” เขายืนจานออกไปจนสุดแขน ข้ามขอบเขตที่คุกกันสุดลง และท่องฟ้าเริ่มตื้นขึ้น “เจ้าไม่อยากกินรี นี่ไง มาเอาสิ”

ที่เรียนแซนสันเกินกว่าจะเอื้อมถึงงานนั้น และเขาจะไม่ก้าวไปใกล้ขอบขนาดนั้นเป็นอันขาด เพียงมอร์ดใช้ฟุงกะทิวาๆ ยันเขาเร็วๆ ลักหนเขาก็จะลงเอยเป็นรอยเบื้อนสีแดงชวนคลิ่นลื้ออยู่บนก้อนหินของปราสาทนภาเหมือนนักโทษอื้อๆ จำนวนมากมายของปราสาทเอียร์ในช่วงหลายร้อยปีที่ผ่านมา “คิดๆ ดูแล้ว ข้าก็ไม่ได้หิวเท่าไร” เขาประกาศพร้อมถอยกลับไปไปที่มุมห้องซัง

มอร์ดทำเสียงฮืดฮัดแล้วกางนิ้วหนาๆ ออก ลมพัดงานใบนั้นพลิกคว่ำขณะที่มันหล่นลง ถ้วยหยิบมือหนึ่งถูกลมตีกลับมาใส่พวกเขา ขณะที่ส่วนอื่นๆ ร่วงหายลับตาไป พัดตีหัวเราะว่า ท้องกระเพื่อมเหมือนพุดตั้งในซาม

ที่เรียนรู้สึกเดือดดาลขึ้นมาทันใด “ไอ้ลูกจัญไรของคนกันผี” เขาถ่มน้ำลาย “ขอให้เจ้าท้องร่วงตายอย่างทารุณ”

ประโยคนั้นทำให้มอร์ดเตะเขาด้วยรองเท้าบูตปลายหุ้มเหล็กกล้าเข้าไปใส่ซี่โครงของทีเรียนอย่างแรงขณะเดินออกไป “ข้าถอนคำพูด!” เขาอ้าปากสุดลมหายใจขณะที่ตัวงออยู่บนกองฟาง “ข้าจะฆ่าเจ้าด้วยมือตัวเอง ข้าสาบาน!” ประตูลูกเหล็กบานหนักปิดลงอย่างแรง ที่เรียนได้ยินเสียงกุญแจกระทบกัน

สำหรับชายตัวเล็กอย่างนี้ เขาถูกสาปให้มีฝีปากกล้าอย่างอาจเป็นอันตรายทีเดียว เขาคิดขณะคลานกลับไปยังมุมห้องที่พวกแอร์รินเรียกอย่างน่าหวัระว่าคุกใต้ดิน เขาซุกตัวใต้ผ้าห่มบางๆ ซึ่งเป็นเครื่องนอนเพียงอย่างเดียวของเขา และจ้องออกไปในความเจิดจ้าของท้องฟ้าสีครามว่างเปล่าและเทือกเขาไกลๆ ที่ดูจะทอดยาวออกไปไม่มีสิ้นสุด นึกอยากให้ตัวเองยังมีผ้าคลุมไหล่หนึ่งแมงเวาที่ชนะลูกเต๋าได้มาจากมาริลเลียนหลังจากที่นักขับล่านาขโมยมันจากศพของหัวหน้าโจร แม้จะเหม็นกลิ่นเลือด

และเชื่อว่า แต่มันทั้งหนาและอุ่น มอร์ดแยงมันไปในพริบตาแรกที่เห็นเลย
ทีเดียว

สายลมกระตุกผ้าหม่ของเขาแรงเหมือนกรงเล็บ ห้องซังเล็กแคบจน
รู้สึกทรมานแม้สำหรับคนแคระ ห่างออกไปไม่ถึงห้าฟุต ตรงที่ที่ควรจะมี
กำแพง ตรงที่ที่ จะต้องมีกำแพงในคูใต้ดินทั่วไป พื้นกลับลื่นสุดลงและ
ห้องฟ้าเริ่มขึ้น เขามีอากาศบริสุทธิ์และแสงแดดเหลือเพื่อ รวมทั้งดวงจันทร์
กับดวงดาวในเวลากลางคืนด้วย แต่ที่เรียนจะยอมแลกทุกอย่างนั้นทันที
กับหลุมที่อัปซันที่สุดและมีดที่สุดในส่วนลึกของคาสเตอร์ลิร์ก

“เจ้าจะบิน” มอร์ดสลัญญาทันทีเรียนเมื่อเขาโยนที่เรียนเข้าไปใน
ห้องซัง “อาจจะยี่สิบวัน สามสิบวัน ห้าสิบวัน แล้วจากนั้นเจ้าจะบิน”

พวกแอร์รินเป็นเจ้าของคุกแห่งเดียวในอาณาจักรที่ยินดีให้นักโทษ
หลบหนีได้ตามใจชอบ ในวันแรก หลังจากรวบรวมความกล้าอยู่หลาย
ชั่วโมง ที่เรียนก็นอนคว่ำลงกับพื้นแล้วกระดืบไปที่ขอบเพื่อชะเง้อศีรษะ
มองลงไปข้างล่าง ปราสาทหนาอยู่ต่ำลงไปหกหรือเจ็ดฟุตโดยไม่มีสิ่งใดกั้นกลาง
เลยนอกจากอากาศหนาวเย็นเปล่า ถ้าเขายืดคอออกไปให้ไกลที่สุดเท่าที่ทำได้
เขาก็จะเห็นห้องซังห้องอื่นๆอยู่ทางขวา ทางซ้าย และข้างบน เขาคือผีง
ตัวหนึ่งในรวงหิน และใครบางคนได้เด็ดปีกเขาไป

ในห้องซังหนาวมาก สายลมกรีดเสียงทั้งวันทั้งคืน และที่เลวร้าย
ที่สุดคือพื้นห้องยัง ลาดเอียงอีกด้วย แม้จะเพียงน้อยนิดแต่มันก็เกินพอ
เขากลัวจนไม่กล้าหลับตา กลัวว่าอาจนอนกลิ้งระหว่างหลับแล้วตื่นขึ้นด้วย
ความตกใจสุดขีดในทันใดขณะที่ลื่นไถลออกไปนอกขอบ ไม่น่าแปลกใจเลย
ที่คุกลอยฟ้าแห่งนี้ทำให้คนเป็นบ้ามามากมาย

ทวยเทพช่วยข้าด้วย ใครบางคนที่เคยอยู่ในห้องนี้มาก่อนเขียนไว้
บนกำแพงด้วยอะไรสักอย่างที่ดูเหมือนเลือดจนน่าสงสัย *ฟ้าครามกำลัง
ร้องเรียก* ตอนแรกที่เรียนสงสัยว่าเขาเป็นใคร และเขาเป็นอะไรไปแล้ว
แต่หลังจากนั้นเขาก็ตัดสินใจว่าไม่รู้จะดีกว่า

หากเพียงแต่เขาหุบปากไว้...

เด็กเลวร้ายคนนั้นเป็นผู้เริ่มเรื่อง เขาก็มองที่เรียนจากบนบัลลังก์ที่สลักจากไม้เวียร์วู้ดใต้ธงรูปพระจันทร์และเหยี่ยวประจำตระกูลแอร์รินที่เรียน แลนนิสเตอร์ ถูกคนก้มมองมาตลอดชีวิต แต่น้อยครั้งนักที่ผู้มองจะเป็นเด็กหกขวบตาเฝ้าที่ต้องยัดหมอนใบอ้วนไว้ใต้ก้นเพื่อยกตนให้สูงเท่าผู้ใหญ่ “เขาเป็นคนไม่ดีหรือ” เด็กชายถามพลางเกาะตุ๊กตาไว้แน่น

“ใช่” เลดีไลซาพูดจากบัลลังก์เล็กกว่าที่ตั้งอยู่ข้างเขา นางแต่งกายสีน้ำเงินทั้งตัว ทาแป้งและพรมน้ำหอมเพื่อชายที่มาติดพันเกี่ยวพานางเต็มปราสาท

“เขาตัวเล็กจัง” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์พุดแล้วหัวเราะคิกคัก

“นี่คือญาติน้อยที่เรียนแห่งตระกูลแลนนิสเตอร์ ผู้สังหารบิดาของเจ้า” นางพูดเสียงดังขึ้นเพื่อให้อำนาจได้ยืนไปตลอดความยาวของห้องโถงสูงแห่งปราสาทเอียร์ เสียงของนางสะท้อนกังวานจากผนังสีชาวน้ำนมและเสาผอมเพรียวจนได้ยินกันทุกผู้คน “เขาสังหารหัตถ์ของพระราชินี!”

“อ้อ ข้าสังหารเขาด้วยหรือ” ที่เรียนพุดออกไปเหมือนคนโง่

นั่นเป็นเวลาที่เขาควรจะมีปากเงียบและก้มหัวเข้าไว้ ตอนนั้นเขาดาว่างแล้ว เจ็ดนครช่วยด้วยเถอะ ถ้าเพียงแต่เขาจะดาว่างตั้งแต่ตอนนั้น โถงสูงแห่งตระกูลแอร์รินเป็นห้องที่ยาวและไร้การตกแต่ง ผผนังหินอ่อนสีขาวแทรกกลายเป็นเส้นสีฟ้าที่เย็นเยือกไร้ความเป็นมิตร แต่ใบหน้าที่ยิ้มแย้มเขายิ่งเย็นชากว่านั้นมาก ที่นี้อยู่ห่างไกลจากอำนาจของคาสเตอร์ลีริก ทั้งไม่มีมิตรของตระกูลแลนนิสเตอร์อยู่ในแคว้นหุบเขาของแอร์รินเลย การยอมจำนนและการสงบปากคำคือการป้องกันตัวที่ดีที่สุดของเขา

แต่ที่เรียนอารมณ์เสียจนขาดความยับยั้งคิด เขาอับอายที่เขาล้มลุกคลุกคลานในช่วงท้ายของการไต่ขึ้นสู่ปราสาทเอียร์ซึ่งใช้เวลาทั้งวัน ด้วยขาแคระแกร็นของเขาไม่อาจพาเขาขึ้นไปสูงกว่านั้นได้ บรอนนต้องแบกเขาไปตลอดทางที่เหลือ และความอับอายนั้นยิ่งราดน้ำมันใส่เพลิงแห่งความโกรธของเขา “ดูเหมือนข้าจะเป็นคนตัวเล็กที่งานยุ่งจริงนะ” เขาพูดเสียดสีอย่างขมขื่น “สงสัยจริงว่าข้าหาเวลาไปเขนไปฆ่าทั้งหมดนั้นได้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

เขาน่าจะจำได้ว่าเขากำลังต่อกรอยู่กับใคร ไลซา แอร์ริน กับบุตรชายอ่อนแอสติไม่เต็มของนางไม่ได้เป็นที่รู้จักในราชสำนักว่าชอบใช้ปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายใช้ปัญญาด้วย

“ภูตน้อย” ไลซาพูดอย่างเย็นชา “เจ้าจะต้องระมัดระวังปากคอเราะรายของเจ้าและพูดกับลูกชายของข้าอย่างสุภาพ ไม่อย่างนั้นข้าสัญญาว่าเจ้าจะมีเหตุให้ต้องเสียใจ จงอย่าลืมน้ำเจ้าอยู่ที่ไหน นั่นคือปราสาทเฮียร์ และผู้ที่เจ้าเห็นอยู่รอบตัวคืออัศวินแห่งแคว้นหุบเขา ซึ่งล้วนเป็นบุรุษผู้ซื่อสัตย์ที่รักজন แอร์ริน เป็นอย่างยิ่ง ทุกคนจะยอมตายเพื่อข้า”

“เลดีแอร์ริน หากมีอันตรายใดเกิดขึ้นกับข้า เจมีที่ชายข้างจะยินดีดูแลให้พวกเขาได้ทำเช่นนั้น” แม้ขณะที่พูดถ้อยคำเหล่านี้ออกมา ทีเรียนก็รู้ว่ามันเป็นการกระทำที่โง่เขลา

“เจ้าบินได้ไหมล่ะ ท่านลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์” เลดีไลซาถาม “คนแคระมีปีกด้วยหรือ ถ้าไม่มี มันจะเป็นการฉลาดกว่าที่เจ้าจะกลืนคำขู่คำต่อไปที่เจ้านึกได้”

“ข้ามีได้ขู่” ทีเรียนว่า “นั่นเป็นคำสัญญา”

นั่นทำให้ลอร์ดโรเบิร์ตน้อยผุดลุกขึ้นยืน เขาอารมณ์เสียจนปล่อยตุ๊กตาจากมือ “เจ้าทำร้ายเราไม่ได้หรอก” เขาแผดเสียง “ไม่มีใครทำร้ายเราที่นี่ได้ทั้งนั้น บอกเขาลี ท่านแม่ บอกเขาว่าเขาไม่อาจทำร้ายเราที่นี่ได้” กล้ามเนื้อของเด็กชายเริ่มกระตุก

“ปราสาทเฮียร์ไม่มีใครบุกเข้ามาได้” ไลซา แอร์ริน แกล้งอย่างใจเย็น นางดึงลูกชายเข้าหาตัวแล้วกอดเขาไว้อย่างปลอดภัยในวงแขนสีขาวอวบอ้อม “เจ้าภูตน้อยกำลังพยายามขู่ขวัญพวกเรานะ ลูกรัก พวกเขาแลนนิสเตอร์เป็นคนโกหกทั้งนั้น จะไม่มีใครทำร้ายลูกชายที่น่ารักของข้าหรอก”

ให้ตกรนกระเถอะ นางพูดทุกอย่างไม่ต้องสงสัย หลังจากได้เห็นกับตาแล้วว่าการขึ้นมาถึงบนนี้ต้องผ่านอะไรบ้าง ทีเรียนนึกภาพได้อย่างชัดเจนว่าจะเป็นอย่างไรสำหรับอัศวินที่พยายามฝ่าฟันขึ้นมาในชุดเกราะโดยมีหินและลูกศรสอดแทงมาจากเบื้องบน และศัตรูที่คอยขัดขวางทุกอย่างก้าว แม้แต่

คำว่า *ฝันร้าย* ก็ยังไม่เพียงพอจะบรรยายมันได้ แทบไม่น่าแปลกใจเลยที่ปราสาทเอียร์ไม่เคยถูกยึดมาก่อน

แต่กระนั้นทีเรียนก็ไม่อาจหุบปากลงได้ “ไม่ใช่บุกเข้าไปไม่ได้หรอก” เขาบอก “แค่ไม่สะดวกเท่านั้นเอง”

โรเบิร์ตน้อยซึ่งลึมา มือของเขาสั่นระริก “เจ้ามัน *คนโกหก* ท่านแม่ ข้าอยากเห็นมันบิน” องค์กร์สองนายในผ้าคลุมไหลสีฟ้าครามคว้าแขนของทีเรียนแล้วยกเขาลอยขึ้นจากพื้น

มีเพียงทวยเทพเท่านั้นที่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากไม่ใช่เพราะแคทลิน สตาร์ค “น้องสาว” นางเรียกจากจุดที่นางยืนอยู่ใต้บัลลังก์ “ข้าขอให้เจ้าจำไว้ด้วยว่าชายคนนี้เป็นนักโทษ *ของข้า* ข้าจะไม่ยอมให้เขาได้รับอันตราย”

ไลซา แอร์ริน ข้าเลื่องมองพี่สาวอย่างเย็นชายุ่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้น เคลื่อนกายลงไปหาทีเรียน ชายกระโปรงยาวลากตามหลังนาง ชั่วครู่หนึ่งที่เขากลัวว่านางอาจหุบตีเขา แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น นางกลับสั่งพวกนั้นให้ปล่อยเขา คนของนางผลักเขาลงกับพื้น เขาของทีเรียนไถลออกจากใต้ตัวจนล้มลง

ท่าทางที่เขาตะเกียกตะกายขึ้นคุกเข่าคงเป็นภาพที่ตลกน่าดู แต่แล้วก็ล้มเนื้อขาเขาก็กระตุกอย่างแรงจนเขาล้มลงไปนอนแผ่อีกรอบ เสียงหัวเราะระเบิดขึ้นทั่วโถงสูงแห่งตระกูลแอร์ริน

“แขกตัวน้อยของพี่สาวข้าเมื่อยจนยืนไม่ไหว” เลดี้ไลซาประกาศ “เซอร์วาร์ดิส เอาตัวเขาลงไปคุกใต้ดิน ถ้าได้พักในห้องซังลอยฟ้าของเราจะช่วยเขาได้มาก”

องค์กร์สองนายกระซกตัวเขาขึ้น ทีเรียน แลนนิสเตอร์ ห้อยต้องแต่งอยู่ตรงกลาง พลังเตะเขาอย่างอ่อนแรง หน้าแดงด้วยความอับอาย “ข้าจะจำไว้” เขาบอกทุกคนขณะที่ถูกแบกออกไป

และเขาก็จำไว้ แต่มันแทบไม่มีผลดีอะไรกับเขาเลย

ที่แรกเขาปลอบใจตัวเองว่าเขาไม่มีวันถูกคุมขังอยู่นานนักหรอก ไลซา แอร์ริน เพียงอยากสั่งสอนให้เขาอ่อนน้อมเท่านั้นเอง ในไม่ช้านางจะ

ส่งคนมาตามเขาไปพบอีกครั้ง หากมีไชนาง แคทลิน สตาร์ค ก็จะต้องอยาก
สอบสวนเขา คราวนี้เขาจะระวางปากคำมากกว่าเดิม คนพวกนั้นไม่กล้า
ฆ่าเขาโดยไม่คิดหน้าคิดหลังหรอก ถึงอย่างไรเขาก็ยังคงเป็นแลนนิสเตอร์
แห่งคาสเตอร์ลีร็อก หากคนเหล่านั้นทำให้เขาหวั่นเล็ด มันจะหมายถึง
สงคราม หรืออย่างน้อยเขาก็บอกตัวเองอย่างนั้น

ตอนนี้เขาไม่ค่อยแน่ใจแล้ว

บางทีพวกคนที่จับกุมเขาไว้อาจตั้งใจทิ้งให้เขาเน่าเปื่อยอยู่ที่นี้กระมัง
แต่เขาเกรงว่าจะไม่มีแรงพอจะเนาเปื่อยได้นานนัก เขาอ่อนแอจนทุกวัน และ
มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นก่อนที่การเตะตอยของมอร์ดจะทำให้เขาบาดเจ็บ
รุนแรง ในกรณีที่พ่อดีไม่ทำให้เขาอดตายไปเสียก่อน คินที่เหน็บหนาวและ
หิวโหยอีกสองสามคืน แล้วลีฟ้าครามก็จะเริ่มเรียกหาเขาเหมือนกัน

เขานึกสงสัยว่ามีอะไรเกิดขึ้นนอกกำแพง (อย่างที่เป็นอยู่) ห้องซัง
ของเขาบ้าง ลอร์ดโทวินจะต้องส่งกองม้าออกมาแน่เมื่อข่าวไปถึงเขา ตอนนี้
เจมีอาจกำลังนำทัพผ่านเทือกเขาจันทราอยู่ด้วยซ้ำ...นอกเสียจากว่าเขาจะ
เดินทางขึ้นเหนือสู่วินเทอร์เฟล มีใครนอกแคว้นหุบเขาบ้างไหมนะที่จะสงสัย
แม้สักนิดว่าแคทลิน สตาร์ค พาตัวเขามา เขาสงสัยว่าเซอร์ซีจะอย่างไร
เมื่อได้ข่าว พระราชาสามารถบัญชาให้ปล่อยตัวเขาได้ แต่โรเบิร์ตจะเลือก
ฟังราชินีหรือหัตถ์ ที่เรียนไม่หลอกตัวเองเรื่องความรักที่พระราชามีให้
ที่สาวของเขา

หากเซอร์ซีใจเย็นและใช้ปัญญา นางจะยื่นกรานให้พระราชาตัดสิน
เรื่องของที่เรียนด้วยพระองค์เอง แมแต่เน็ด สตาร์ค ก็แทบมีโอกาสคัดค้านได้
โดยไม่ลบหลู่เกียรติของพระราชา และที่เรียนก็มีแต่จะยินดีเสีงรับการ
พิจารณาคดี ไม่ว่าพวกสตาร์คจะกล่าวหาเขาเรื่องการฆาตกรรมอย่างไร
ก็ตาม จนถึงตอนนี้พวกนั้นก็ไม่มีข้อพิสูจน์อะไรทั้งสิ้นเท่าที่เขามองเห็นได้
ปล่อยให้พวกนั้นร้องเรียนต่อหน้าบัลลังก์เหล็กและเหล่าขุนนางของแผ่นดิน
เถอะ มันจะเป็นจุดจบของพวกนั้น หากเพียงแต่เซอร์ซีฉลาดพอที่จะ
มองเห็น...

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ถอนใจ พี่สาวของเธอเชื่อว่าจะไม่มีความเจ้าเล่ห์ เพทุบายอยู่บ้าง แต่ความมโหฬารทำให้นางมองไม่เห็น นางจะเห็นแต่การถูกหมิ่นหมายจากเหตุการณ์นี้ แต่ไม่เห็นโอกาส ส่วนเจมียิ่งเลวร้ายกว่า เขา หุนหันพลันแล่น หัวแข็ง และโกรธง่าย พี่ชายของเธอไม่เคยแก้ปมเชือกเลย ในเมื่อเขาสามารถใช้ดาบฟันมันออกเป็นสองได้

เขาสงสัยจริงๆ ว่าพวกเขาใครคนไหนส่งโจรซันต้าไปปิดปากเด็กสตาร์ค คนนั้น และสงสัยว่าพวกนั้นสมคบคิดกันเรื่องความตายของลอร์ดเอิร์วินจริงๆ หรือไม่ หากหัตถ์คนเก่าถูกฆาตกรรมจริง มันก็ทำไปด้วยความชำนาญและแนบเนียน ชายอายุขนาดนั้นเสียชีวิตจากอาการป่วยฉับพลัน อยู่ตลอดเวลา แต่ในทางกลับกัน การส่งคนงะงะงุ่มง่ามกับมิดที่ขโมยมา ไปสังหารแบรนดอน สตาร์ค ทำให้เขาเห็นว่าช่างโง่งมอย่างไม่น่าเชื่อ และมันก็ได้แปลกลประหลาดอะไรขนาดนั้นเมื่อหวนกลับไปคิด...

ที่เรียนตัวสั้น นั่นละคือความระแวงสงสัยที่ร้ายกาจนัก บางทีหมาป่าโลกันตร์ก็บราซสีห์อาจไม่ใช่สัตว์ร้ายทั้งหมดในป่า และหากนั่นเป็นความจริง ใครสักคนก็กำลังใช้เขาเป็นเครื่องมือ ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ชิงชันการถูกหลอกใช้

เขาจะต้องออกไปจากที่นี่ และโดยเร็วด้วย โอกาสที่เขาจะเอาชนะมอร์ดด้วยกำลังนั้นมีน้อยมากจนถึงไม่มีเลย และคงจะไม่มีใครลักลอบพาเขาออกไปด้วยเชือกยาวหรือยฟูตเป็นแน่ ดังนั้นเขาจะต้องใช้วาจาพาตัวเองสู่อิสระ ในเมื่อปากของเขาพาเขาเข้ามาในห้องขังนี้ได้ มันก็ควรพาเขาออกไปได้ด้วย ให้ตายสิ

ที่เรียนดันตัวเองลุกขึ้นยืน พยายามเต็มที่ที่จะไม่ใส่ใจความลาดเอียงของพื้นที่อยู่ใต้เท้า ซึ่งมีแรงดึงดูดเล็กน้อยให้เข้าไปใกล้ขอบอยู่ตลอดเวลา เขากำมือทุบประตู “มอร์ด!” เขาตะโกน “พัสดี! มอร์ด ข้าอยากพบเจ้า!” เขาต้องทำอย่างนั้นอยู่ถึงสิบนาทีเต็มกว่าจะได้ยินเสียงฝีเท้า ที่เรียนก้าวถอยหลังเพียงจิตใจหนึ่งก่อนที่ประตูจะเปิดออกด้วยเสียงดัง

“हनวกหู” มอร์ดคำรามด้วยแหวดตากระหายเลือด สิ่งที่อยู่จากมือ

อวบน้ำของเขาคือสายหนังที่กว้างและหนา พับทบครึ่งอยู่ในกำมือของเขา
อย่าแสดงให้พวกมันเห็นเด็ดขาดว่าเจ้ากลัว ที่เรียนเตือนตัวเอง
“เจ้าอยากรวบไหม” เขาถาม

มอร์ดตีเขา เขาเหวี่ยงสายหนังจากหลังมืออย่างเกียจคร้าน แต่มัน
ก็พาดถูกต้นแขนของที่เรียน แรงพาดทำให้เขาชวเนช และความเจ็บปวด
ทำให้เขาต้องกัดฟัน “หุบปาก ไอ้แคระ” มอร์ดเตือน

“ทอง” ที่เรียนพูดพร้อมแสวงยิ้ม “คาสเตอร์สิริอภะเต็มไปด้วย
ทอง...อา...” คราวนี้เขาถูกพาดจากหน้ามือ และมอร์ดออกแรงเหวี่ยงแขน
มากขึ้น ทำให้สายหนังลั่นดัง *เปรี้ยะ* และสะบัด มันพาดถูกที่เรียนที่ชี้โครง
จนเขาทรุดลงคุกเข่าร้องครวญคราง เขาผืนตัวเองให้เงยหน้ามองอดีต
“เจ้ารวบเหมือนแล่นนิสเตอร์” เขาหายใจพืดพาด “คือสิ่งที่ใครๆ ก็พูดกัน
มอร์ด...”

มอร์ดทำเสียงคำราม สายหนังส่งเสียงหวีดหวิวผ่านอากาศมาพาด
ที่เรียนเข้าเต็มหน้า ความเจ็บปวดรุนแรงมากจนเขาจำไม่ได้เลยว่าล้มลง
กับพื้น แต่เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาอยู่บนพื้นห้องซัง มีเสียงthings
ดังก้องอยู่ในหู ปากเต็มไปด้วยเลือด เขาคล้าหาที่ยึดเกาะเพื่อจะดึงตัวเอง
ขึ้นยืน นิ้วของเขาเสียดสีกับ...ความว่างเปล่า ที่เรียนกระตุกมืออย่างรวดเร็ว
ราวกับโดนน้ำร้อนลวก เขาพยายามกลั้นหายใจอย่างเต็มที่ เขาล้มลงตรง
ริมขอบห้องซังพอดี ห่างจากผืนฟ้าเพียงไม่กี่นิ้ว

“พูดอีกไหม” มอร์ดถือสายหนังไว้ระหว่งกำปั้นทั้งสองข้าง แล้ว
กระตุกดึงมันเร็วๆ เสียง *เคียว* ทำให้ที่เรียนสะดุ้ง พัดตีหัวเราะ

เขาจะไม่ผลักข้าออกไปหรอก ที่เรียนบอกตัวเองอย่างเข้าตาจน
ขณะที่คลานออกห่างจากขอบ *แคทลิน สตาร์ค ต้องการข้าตัวเป็นๆ* เจ้าที่
ไม่กล้าฆ่าข้าหรอก เขาเซ็ดเลือดออกจากริมฝีปากด้วยหลังมือ ยิ้มยิงฟัน
และพูดว่า “พาดเสียแรงเชียวนะ มอร์ด” พัดตีหริ่ตามอง พยายามตัดสิน
ว่าเขากำลังโดนล้อเลียนหรือไม่ “ข้าใช้งานคนแข็งแรงอย่างเจ้าได้ดีทีเดียว”
สายหนังลอยเข้าไป แต่ครั้งนี้ที่เรียนขยับตัวถอยพื้น เขาโดนพาดเฉี่ยว

หัวไหล่ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น “ทอง” เขาพูดอีกพลางตะกายถอยหลัง เหมือนปู “ทองมากมายกว่าที่เจ้าจะได้เห็นที่นี่ตลอดชีวิต มากพอจะซื้อที่ดิน ผู้หญิง ม้า...เจ้าอาจได้เป็นลอร์ดด้วยนะ ลอร์ดมอร์ดโง่ล่ะ” ที่เรียนชากเลือดผสมเสมหะขึ้นมาก้อนหนึ่งแล้วถ่มมันออกไปในท้องฟ้า

“ไม่มีทอง” มอร์ดพูด

มันฟังแล้ว! ที่เรียนคิด “พวกมันยึดเงินเข้าไปตอนที่จับตัวข้า แต่ทองยังคงเป็นของข้า แคทลิน สตาร์ค อาจจับคนเป็นนักโทษได้ แต่นางจะไม่มีวันลดตัวลงมาสลับขาหรอก มันเป็นเรื่องไร้ศักดิ์ศรี ช่วยข้าสิ แล้วทองทั้งหมดจะเป็นของเจ้า” สายหนังของมอร์ดแลบออกมา แต่มันเป็นการฟาดแบบสองจิตสองใจและไม่ต่อเนื่อง เชื่องช้าและแสดงความดูหมิ่น ที่เรียนคว้าสายหนังแล้วกำมันไว้ในมือข้างหนึ่ง “เจ้าจะไม่ต้องเสียอะไรเลยเท่าที่เจ้าต้องทำก็แค่ส่งสารให้ข้าเท่านั้น”

พัศดีกระชากสายหนังออกจากมือของที่เรียน “สาร” เขาพูดราวกับไม่เคยได้ยินคำนั้นมาก่อน เขาขมวดคิ้วจนเกิดรอยย่นลึกบนหน้าผาก

“เจ้าได้ยินถูกแล้ว นายข้า เพียงแค่นำถ้อยคำของข้าไปให้นายหญิงของเจ้า บอกนางว่า...” ว่าอะไรหรือ อะไรที่อาจทำให้ไลซา แอร์ริน โอนอ่อนลงได้ ทันใดนั้นก็มึนอะไรมาตลใจที่เรียน แลนนิสเตอร์ “...บอกนางว่าข้าอยากสารภาพผิด”

มอร์ดยกแขนขึ้น ที่เรียนเตรียมตัวรับการฟาดอีกครั้ง แต่พัศดีลังเล ความกังขาและความโลภต่อสู้กันอยู่ในแววตา เขาอยากได้ทอง แต่เขาก็กลัวถูกหลอก หน้าตาเขาเหมือนคนที่ถูกหลอกบ่อยๆ “โกหก” เขาพิมพ์อย่างมีตม่น “คนแคะโง่งข้า”

“ข้าจะเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรให้เจ้า” ที่เรียนลั่นคำพูด

คนไม่รู้หนังสือบางคนเหยียดหยามการเขียนหนังสือ ในขณะที่บางคนดูจะเห็ดทูนูชาคำที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมงงราวกับว่ามันเป็นเวทมนตร์อะไรสักอย่าง โชคดีที่มอร์ดเป็นคนประเภทหลัง พัศดีลดเสียง “เขียนทองลงไป ทองเยอะๆ”

“ใช่ ทองเยอะๆ” ที่เรียนให้ความมั่นใจ “ถุงเงินนั้นก็แค่ของเรียก
น้ำย่อย สหายข้า พี่ชายข้าสวมเกราะที่ทำจากแผ่นทองคำแท้” อันที่จริง
เกราะของเจมีเป็นเหล็กกล้าชุบทอง แต่เจ้าหัวทึบนี้จะไม่มีความรู้ความ
แตกต่างหรอก

มอร์ดใช้นิ้วคลำสายหนังอย่างครุ่นคิด แต่ในที่สุดเขาก็ยอมจำนน
และไปหยิบกระดาดหีบห่อมาให้ เมื่อเขียนจดหมายเสร็จ พัดศิกก็ขมวดคิ้ว
ใส่มันอย่างระแวงสงสัย “ที่นี่เอกสารของข้าไปส่งได้แล้ว” ที่เรียนกระตุ่น

เขากำลังนอนหนาวสั่นตอนกลางดึกคืนนั้นเมื่อพวกนั้นมาหาเขา
มอร์ดเปิดประตูแต่ไม่พูดอะไร เซอร์วาร์ดิส อีเกน ปลุกที่เรียนด้วยปลาย
แหลมของรองเท้าบูต “ยืนขึ้น ภูตน้อย ท่านหญิงของข้าต้องการพบเจ้า”
ที่เรียนขยี้ตาไล่ความง่วงแล้วทำหน้าที่ไม่พอใจทั้งที่แทบไม่ได้รู้สึก
เช่นนั้นเลย “นางต้องอยากพบข้าแน่อยู่แล้ว แต่อะไรทำให้เจ้าคิดว่าข้าอยาก
พบนางล่ะ”

เซอร์วาร์ดิสทำหน้าที่ ที่เรียนจำชายคนนี้ได้ดีจากช่วงเวลาหลายปี
ที่เขาอยู่ในคิงส์แลนดิงในฐานะหัวหน้าองครักษ์ประจำบ้านของหัตถ์ เขามี
ใบหน้าที่จิตทรงสี่เหลี่ยม ผมสีเงิน ร่ามหนา และไม่มีอารมณ์ขันอย่างใด
ทั้งสิ้น “ความต้องการของเจ้าไม่ใช่ความกังวลของข้า ลูกขึ้นยืน ไม่งั้น
ข้าจะให้คนแบกเจ้าไป”

ที่เรียนตะกายขึ้นยืนอย่างงุ่มง่าม “คืนนี้หนาวนัก” เขาพูดอย่าง
ไม่ใส่ใจ “และห้องโถงสูงก็มีลมโกรกเหลือเกิน ข้าไม่อยากเป็นหวัด มอร์ด
หากเจ้าจะใจดีก็ช่วยหีบผ้าคลุมไหล่ข้าให้หน่อย”

พัดศิกทำตามองเขา ใบหน้ามีน้ิ้มด้วยความระแวง
“ผ้าคลุมไหล่ของข้า” ที่เรียนย้ำคำ “ผ้าคลุมหนังแมวแก่ที่เจ้าเอาไป
เก็บรักษาให้ข้าไงล่ะ เจ้าต้องจำได้”

“ไปเอาผ้าคลุมไหล่บ้างนั่นให้เขา” เซอร์วาร์ดิสบอก

มอร์ดไม่กล้าบ่นอิดออด เขาถลึงตามองที่เรียนเชิงให้สัญญาว่าจะ
ล้างแค้นในอนาคต แต่เขาก็ไปเอาผ้าคลุมไหล่มาให้ เมื่อมอร์ดห่มมัน

รอบลำคอของนักโทษ ที่เรียนก็ยิ้ม “ขอบคุณ ข้าจะนึกถึงเจ้าทุกครั้งที่ข้า
สวมมัน” เขาเหวี่ยงปลายผ้าคลุมขนเฟอร์ผืนยาวขึ้นพาดบนไหล่ขวาและ
รู้สึกอบอุ่นเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน “เชิญนำทาง เซอร์วาร์ดิส”

ห้องโถงสูงแห่งตระกูลแอร์รินเรืองรองด้วยแสงจากคบเพลิงทำลิบอัน
ที่ลุกโชนในที่ปักบนผนัง เลดีโลซาสวมชุดผ้าไหมสีดำปักไข่มุกเป็นรูป
พระจันทร์และเหยี่ยวที่หน้าอก ในเมื่อมองดูแล้วนางไม่น่าจะเป็นคนแบบ
ที่จะเข้าร่วมหน่วยพิทักษ์ราตรี ที่เรียนจึงได้แต่นึกเอาเองว่านางคงเห็นชุด
ไว้ทุกข์เป็นเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมสำหรับฟังการสารภาพผิด ผมยาว
สีน้ำตาลแดงของนางถักเปียอย่างประณีต มันตกลงบนบ่าซ้ายของนาง
บัลลังก์อันสูงกว่าที่อยู่ข้างๆนางว่างเปล่า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าลอร์ดน้อย
แห่งปราสาทเอียร์จีจะต้องกำลังนอนตัวลั่นอยู่เป็นแน่ อย่างน้อยที่สุดที่เรียน
ก็รู้สึกขอบคุณที่เป็นเช่นนั้น

เขาโค้งคำนับต่ำแล้วใช้เวลาครู่หนึ่งกวาดตามองไปรอบห้องโถง เลดี
แอร์รินได้เรียกตัวอัศวินและบริวารมาร่วมฟังคำสารภาพอย่างที่เธอหวังไว้
เขาเห็นใบหน้าขรุขระของเซอร์บรินเดน ทัลลี และใบหน้าเปิดเผยของลอร์ด
เนสเตอร์ รอยซ์ ชายหนุ่มผู้มีจอนสีดำเข้มย่นอยู่ข้างเนสเตอร์ เขาคงเป็น
ใครอื่นไปไม่ได้นอกจากเซอร์อัลบาร์ ทายาทของเขา ตระกูลสำคัญแทบ
ทั้งหมดของแคว้นหุบเขาต่างมารวมชุมนุม ที่เรียนสังเกตเห็นเซอร์ลิน
คอร์ดเบอรี ผู้พอมเพียวเหมือนดาบ ลอร์ดฮันเตอร์ผู้เป็นโรคปวดข้อที่ขา
เลดีเวย์นู้ดผู้เป็นมายที่มีลูกชายยืนรายล้อม คนอื่นๆสวมสัญลักษณ์
ประจำตระกูลที่เขาไม่รู้จัก เช่น ทวนหัก งูไวเปอร์เขียว หอคอยที่มีไฟไหม้
และจอกติดปีก

ผู้ร่วมทางหลายคนของเขาจากถนสูงยืนอยู่ท่ามกลางขุนนางแห่ง
แคว้นหุบเขา เซอร์รอดริค คัสเซล ดูซบเซาจากบาดแผลที่ยังไม่หายดี
เขายืนอยู่กับเซอร์วิลลิส วัต มาร์ลเลียนนักขับลำนำได้พิณไม้ตัวใหม่
แล้ว ที่เรียนยิ้ม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นั่นในคืนนี้ เขาก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้น
อย่างลับๆ และใครจะดีไปกว่านักขับลำนำที่จะขับขานเรื่องราวออกไป

ทั้งใกล้และไกล

บรรณหนึ่งเอกเขนกได้เสายู่ด้านหลังของห้องโถง ดวงตาสีดำของทหารม้าอิสระจับจ้องที่เรียนอย่างไม่วางตา มีดวงเบาๆอยู่บนปุ่มปลายด้ามดาบ ที่เรียนมองเขาอยู่นานพลางนึกสงสัย...

แคทลีน สตาร์ค พุดขึ้นเป็นคนแรก “พวกเราได้รับแจ้งว่าเจ้าต้องการจะสารภาพความผิด”

“เป็นเช่นนั้น ท่านหญิง” ที่เรียนตอบ

โลซา แอร์ริน ส่งยิ้มให้พี่สาว “คุณลอยฟ้าทำลายจิตใจของพวกมันได้เสมอ ทวยเทพสามารถมองเห็นพวกมันที่นั่น และไม่มีควมมืดให้อำพรางตัว”

“ข้าว่าเขาดูไม่เหมือนคนที่จิตใจถูกทำลายเลย” เลดีแคทลีนว่า
เลดีโลซาไม่แยแส “เจ้ามีอะไรก็จงพูดมา” นางสั่งที่เรียน

และตอนนี้ก็ถึงเวลาทอยลูกเต๋าเสียที เขาคิดพร้อมฆ่าเรื่องกลับไปมองบรรณน็อกเวบหนึ่ง “เริ่มจากไหนดีล่ะ ข้าสารภาพว่าข้าเป็นชายตัวเล็กที่ชั่วช้า ความผิดบาปของข้ามีมากมายเหลือคณานับ นายข้าและท่านหญิงทั้งหลาย ข้าเคยหลับนอนกับนางโลม มิใช่ครั้งเดียว แต่เป็นร้อยๆ ครั้ง ข้าอยากให้ออร์คบิดาของข้าเองม้วยมรณา และพี่สาวข้า ผู้เป็นราชินีอันสง่างามของพวกเราด้วย” มีบางคนหัวเราะเบาๆ จากด้านหลัง “ข้ามิได้ปฏิบัติต่อบ่าวรับใช้อย่างเมตตาเสมอไป ข้าเล่นพนัน และเคยโกงด้วยข้า ข้าอับอายที่ต้องยอมรับ ข้าพูดเรื่องที่ร้ายกาจและมุ่งร้ายมากมายเกี่ยวกับออร์ด และเลดีผู้สูงส่งในราชสำนัก” นั่นเรียกเสียงหัวเราะได้ในทันที “ครั้งหนึ่งข้า...”

“เงียบ!” ไบหน้ากลมสีซีดเขียวของโลซา แอร์ริน เปลี่ยนเป็นสีชมพูจัด “เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ เจ้าคนแคระ”

ที่เรียนเอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง “ทำไมรี ก็สารภาพความผิดของข้าไฉน ท่านหญิง”

แคทลีน สตาร์ค ก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง “เจ้าถูกกล่าวหาว่าส่งมือมืดรับจ้างไปสังหารแบรน บุตรชายของข้าบนเตียงของเขา และร่วมสมคบคิด

กระทำการสังหารลอร์ดจอน แอร์วิน ทัตล์ของพระราชา”

ที่เรียนยกโทษอย่างช่วยอะไรไม่ได้ “ข้าเกรงว่าข้ามีอาจสารถภาพความผิดเหล่านั้นได้ ข้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการสังหารใดๆทั้งสิ้น”

เลดีไลซาถูกจากบัลลังก์ไม่เวียร์วู้ด “ข้าจะ *ไม่เคย* ให้เจ้ามาล้อเล่นกับข้า เจ้าได้พูดตลกเล่นเล็กน้อยของเจ้าไปแล้ว ฎต่น้อย ข้ามั่นใจว่าเจ้าสนุกกับมัน เซอร์วาร์ดิส เอาตัวเขากลับไปคุกใต้ดิน...แต่ครั้งนี้หาห้องขังที่เล็กกว่าและมีพื้นที่ลาดเอียงกว่าเดิมให้เขา”

“นี่หรือคือกระบวนการยุติธรรมของแคว้นหุบเขา” ที่เรียนแผดเสียงดังเสียงจนเซอร์วาร์ดิสหยุดชะงักอยู่ครู่หนึ่ง “ความมีเกียรติหยุดอยู่แค่บัลลังก์เกดหรือ เจ้ากล่าวหาว่าข้ากระทำผิด ข้าปฏิเสธ เจ้าก็เลยโยนข้าเข้าไปในคุกเปิดให้แข็งและอดตาย” เขาชูศีรษะขึ้นให้คนทั้งหมดได้เห็นรอยฟกช้ำที่มีมอร์ดทั้งไว้บนใบหน้าอย่างชัดเจน “ความยุติธรรมของพระราชายู้อยู่ไหนกัน ปราสาทเอียร์มีไซ่ส่วหนึ่งของเจ็ดราชอาณาจักรหรือเจ้าบอกว่าข้าถูกกล่าวหา ดีแล้ว *ข้าขอเรียกร้องให้มีการไต่สวน!* ขอให้ข้าได้พูด และขอให้ความจริงหรือความเท็จของข้าได้รับการตัดสินอย่างเปิดเผยต่อสายตาของทั้งห่วยเทพและมนุษย์เถิด”

เสียงพิมพ์เบาๆ ดั่งขึ้นทั่วห้องโถงสูง เขาทำแต้มเหนือนางแล้วที่เรียนรู้ เขาเกิดมาในตระกูลสูง เป็นบุตรชายของลอร์ดที่ทรงอำนาจที่สุดในแผ่นดิน และเป็นน้องชายของราชินี ไม่มีใครปฏิเสธการไต่สวนของเขาได้ องค์กรภชีในผ้าคลุมไหล่สีฟ้าครามเริ่มเดินไปหาที่เรียน แต่เซอร์วาร์ดิสสั่งให้พวกเขาหยุดแล้วมองไปยังเลดีไลซา

ปากเล็กๆของนางกระตุกเป็นรอยยิ้มหงุดหงิด “หากเจ้าได้รับการไต่สวนและพบว่ามี ความผิดจริงในอาชญากรรมที่ถูกกล่าวหา เมื่อนั้น โดยกฎหมายของพระราชาเอง เจ้าจะต้องชดใช้ด้วยเลือด เราไม่มีเพศฆาตตัดหัวในปราสาทเอียร์แห่งนี้ ท่านลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์ เปิดประตูจันทราร”

ผู้ชมที่เบียดเสียดกันแหวกทางออก ประตูไม้เวียร์วู้ดบานแคบบานหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างเสาหินอ่อนต้นเรียบบางสองต้น รูปจันทร์เสี้ยวสลักไว้

ในเมื่อไม่มีสีขาว คนกลุ่มที่ยืนใกล้ผนังที่สุดขยับถอยหลังเมื่อองครักษ์สองนายเดินฝ่าผู้คนเข้ามา คนหนึ่งตั้งคานสำริดหนาหนักที่ประตูออก อีกคนหนึ่งตั้งประตูเปิดเข้าข้างใน สายลมแรงพัดโหมหวนผ่านประตูเข้ามาอย่างฉับพลัน จนผ้าคลุมไหล่สีฟ้าครามของทั้งสองปลิวสะบัดจากไหล่ พ้นจากประตูออกไปเป็นความว่างเปล่าของท้องฟ้ายามราตรีที่แต่งแต้มด้วยดวงดาวอันเย็นชาไม่รู้ลี้ลี้รู้สา

“จงเป็นสักขีพยานความยุติธรรมของพระราชอา” เลดี้ไลซากล่าวเปลวเพลิงของคบไฟตามกำแพงกระพือไหวเหมือนธงเล็กยาว คบเพลิงบางอันมอดดับลงตรงโน้นบ้างตรงนั้นบ้าง

“ไลซา ข้าคิดว่านี่มันไม่ฉลาดเลย” แคทลิน สตาร์ค พูดขณะที่สายลมดำมืดพัดวนไปรอบห้องโถง

น้องสาวไม้เสี้ยนนาง “เจ้าต้องการการไต่สวน ท่านลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์ ดี เจ้าจะได้การไต่สวน บุตรชายของข้าจะฟังเรื่องอะไรก็ตามที่เจ้าอยากพูด และเจ้าจะได้ฟังคำพิพากษาของเขา จากนั้นเจ้าก็อาจออกไป... ทางประตูบานใดบานหนึ่ง”

นางดูพอใจในตัวเองเหลือเกิน ที่เรียนคิด และแทบไม่น่าแปลกใจเลย การไต่สวนจะคุกคามนางได้อย่างไรในเมื่อบุตรชายอ่อนแอของนางเป็นลอร์ดผู้พิพากษา ที่เรียนเหลือบมองประตูจันทราของนาง *ท่านแม่ ข้าอยากดูเขาบิน!* เด็กคนนั้นเคยพูดไว้ มีก็คนกันที่เคยถูกเจ้าเด็กต่ำช้านำมุกย่อยนี้ส่งผ่านประตูบานนั้นไปแล้ว

“ข้าขอขอบคุณ ท่านหญิงผู้แสนดีของข้า แต่ข้าไม่เห็นความจำเป็นจะต้องรบกวนลอร์ดโรเบิร์ต” ที่เรียนพูดอย่างสุภาพ “ทวยเทพรู้ดีถึงความจริงแห่งความบริสุทธิ์ของข้า ข้าจะขอรับคำตัดสินจากทวยเทพ มิใช่การตัดสินของมนุษย์ ข้าเรียกร้องให้มีกรไต่สวนด้วยการต่อสู้”

เสียงหัวเราะระเบิดลั่นเต็มห้องโถงสูงแห่งแอร์รินขึ้นในทันใด ลอร์ดเนสเตอร์ รอยซ์ ทำเสียงเคঁทางจมูก เซอร์วิลลิสหัวเราะเบาๆ เซอร์ลินคอร์เบอรี หัวเราะเต็มที่ คนอื่นๆ แหงนหน้าหัวเราะลั่นจนน้ำตาไหลพราก

มาริลเลียนติดพิณไม้ตัวใหม่เป็นท่วงทำนองรำเริงอย่างงอแงด้วยนิ้วของมือที่หักอยู่ แม้แต่สายลมก็ดูจะเขยยันด้วยเสียงหวีดหวิวขณะที่พักเสียงแหลมผ่านประตูจันทราเข้ามา

ดวงตาเยิ้มสีน้ำเงินของไลซา แอร์ริน มีแววไม่แน่ใจ เขาทำางเสียหลักเข้าแล้ว “เจ้ามีสิทธิ์นั้นแน่นอน”

อัศวินหนุ่มที่มีงูไวเปอร์สีเขียวปักอกอยู่บนเสื้อคลุมก้าวมาข้างหน้าแล้วคุกเข่าลงข้างหนึ่ง “ท่านหญิง ข้าขออนุญาตเป็นนักรบตัวแทนของท่าน”

“เกียรตินั้นควรเป็นของข้า” ลอร์ดฮันเตอร์ผู้ชราพูดขึ้น “เพื่อเห็นแก่ความรักที่ข้ามีต่อลอร์ดสามีของท่าน ขอให้ข้าได้ล้างแค้นสำหรับความตายของเขาด้วยเถิด”

“พอข้ารับใช้ลอร์ดจนอย่างซื่อสัตย์ในฐานะหัวหน้าพ่อบ้านของแคว้นหุบเขา” เซอร์อัลบาร์ รอยซ์ พูดเสียงดั่งลั่น “ขอให้ข้าได้รับใช้บุตรชายของท่านในเรื่องนี้เถิด”

“ทวยเทพโปรดปรานบุรุษผู้ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม” เซอร์ลินคอร์เบรย์ พูด “แต่บ่อยครั้งที่การณ์ปรากฏว่าชายคนนั้นคือผู้ที่มีฝีมือดาบแม่นยำที่สุด พวกเราทุกคนต่างก็รู้ว่าใคร” เขายิ้มอย่างเจียมตัว

คนอื่นๆ นับสิบพูดขึ้นพร้อมกัน ต่างแย่งกันพูดเพื่อให้ตนเป็นที่ได้ยินที่เรี่ยรู้ลึกท้อแท้ที่ได้รู้ว่ามีคนแปลกหน้ามากมายถึงเพียงนี้ที่กระหายอยากล้างแค้นเขา บางทีนี้อาจไม่ใช่แผนการที่ฉลาดเลยก็ได้

เลดีไลซายกมือขึ้นให้เงียบ “ข้าขอขอบคุณ นายข้าทั้งหลาย อย่างที่ข้ารู้ว่าบุตรชายข้าจะขอบคุณหากเขาอยู่ท่ามกลางพวกเรา ไม่มีชายใดในเจ็ดราชอาณาจักรที่จะกล้าหาญและซื่อสัตย์เท่าเหล่าอัศวินแห่งแคว้นหุบเขา หากทำได้ข้าก็อยากมอบเกียรตินี้ให้พวกเจ้าทุกคน ทว่าข้าเลือกได้เพียงหนึ่ง” นางผายมือ “เซอร์วาร์ดิส อีเกน ท่านคือมือขวาผู้ประเสริฐของลอร์ดสามีข้ามาตลอด ท่านจะเป็นนักรบตัวแทนของเรา”

เซอร์วาร์ดิสเป็นเพียงผู้เดียวที่เงียบมาตลอด “ท่านหญิง” เขาพูดอย่างจริงจังพร้อมคุกเข่าลงข้างหนึ่ง “ได้โปรดมอบหน้าที่นี้ให้ผู้อื่นเถิด

การนี้หาต้องรสนิยมของข้าไม่ ชายผู้นี้มีโชนักรบ ดูเขาลี คนแคะที่สูงแค่
ครึ่งของข้า ข้ายังพิการ มันจะนำละอายที่จะสังหารคนเช่นนี้แล้วเรียก
มันว่าความยุติธรรม”

โอ ยอดเยี่ยม ที่เรียนคิด “ข้าเห็นด้วย”

โลซาจ้องเขาเหม็ง “เจ้าเป็นฝ่ายเรียกร้องการไต่สวนด้วยการต่อสู้นะ”

“และตอนนี้ข้าเรียกร้องขอันกรบตัวแทน เช่นเดียวกับที่เจ้าเลือก
ตัวแทนของเจ้า เจมีพี่ชายข้าจะเป็นตัวแทนข้าด้วยความยินดี ข้ารู้ดี”

“ผู้ปลงพระชนม์พระราชารู้ล้าค่าของเจ้าอยู่ห่างจากที่นี่เป็นร้อยๆ
โยชน์” โลซา แอร์ริน สวนกลับ

“ส่งนงไปตามตัวเขามาสิ ข้ายินดีจะรอเขาเดินทางมา”

“เจ้าจะเผชิญหน้ากับเซอร์วาร์ดิสในวันพรุ่งนี้”

“นักขับล่านำ” ที่เรียนพูดพร้อมกับหันไปหามาริลเลียน “เมื่อเจ้าแต่ง
บทล่านำเกี่ยวกับเรื่องนี้ จงดูให้แน่ใจนะว่าเจ้าเล่าเรื่องที่เล็ดแอร์รินปฏิเสธ
สิทธิ์ในการเลือกอันกรบตัวแทนของคนแคะ และยังส่งเขาออกไปทั้งที่พิการ
พกข้า และเดินขากะเปลก เพื่อเผชิญหน้ากับอัศวินมือหนึ่งของนาง”

“ข้ามิได้ปฏิเสธอะไรเจ้าทั้งนั้น!” โลซา แอร์ริน พุด น้ำเสียงรำคาญ
และสูงแหลมด้วยความขุ่นเคือง “ระบุชื่ออันกรบตัวแทนของเจ้ามาเลย
มุกน้อย...หากเจ้าคิดว่าสามารถหาชายมาตายแทนเจ้าได้”

“ถ้ามันเหมือนกันหมดสำหรับเจ้า ข้าว่าหากคนมาสังหารแทนข้าจะ
ดีกว่า” ที่เรียนมองไปรอบห้องโถงยาว ไม่มีใครขยับตัว เป็นเวลาครู่ใหญ่ๆ
ที่เขาสงสัยว่าทั้งหมดนี้เป็นความผิดพลาดโง่ๆอย่างใหญ่หลวงกระนั้นหรือ
แล้วก็มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นที่ด้านหลังห้อง “ข้าจะเป็นตัวแทน
ของคนแคะเอง” บรอนน์ตะโกนมา

ใขาฝันถึงความฝันอันเก่าแก่ ฝันถึงอัศวินทั้งสามในผ้าคลุมไหล่สีขาว หอคอยที่พังทลายไปนานแล้ว และลีอานนาในกองเลือด

ในฝันนั้นเหล่าสหายของเขาขี่ม้ากับเขาอย่างที่เขาเคยทำเมื่อยังมีชีวิต มาร์ติน คัสเซล ผู้ภาคภูมิ บิดาของจอร์, ซีโอ วัลล์ ผู้ซื่อสัตย์, อีธาน โกลเวอร์ อัศวินฝึกหัดของแบรนดอน, เซอร์มาร์ค ริสเวล ผู้พูดจา นุ่มนวลและจิตใจอ่อนโยน, ฮาวแลนด์ ริด ชาวแครอนนีอก, ลอร์ดดัสติน บนม้าศึกสีแดงตัวใหญ่ เน็ดเคยรู้จักใบหน้าของทุกคนเป็นอย่างดีเหมือนรู้จัก ใบหน้าของตัวเอง แต่เวลาหลายปีได้ดูตึกความทรงจำของคน แม้แต่ ความทรงจำที่เขาสาบานว่าจะไม่มีวันลืมเลือน ในฝัน พวกเขาเป็นเพียงเงา เป็นภูตผีสีเทาบนม้าเมฆหมอก

พวกเขามีกันเจ็ดคน เเชิญหน้ากับสามคน ในฝันเช่นเดียวกับในชีวิตจริง แต่คนเหล่านั้นเป็นสามคนที่ไม่ธรรมดา พวกเขาอยู่หน้าหอคอย กลม เพื่อเขาสีแดงของดอร์นอยู่ด้านหลัง ผ้าคลุมไหล่สีขาวโบกสะบัด อยู่ในสายลม คนเหล่านี้มีไชนะ ใบหน้ายังคงชัดเจนแม้ในตอนนี้ เซอร์ อาร์เธอร์ เดย์น ดาบแห่งรุ่งอรุณ เขามีรอยยิ้มอันเศร้าสร้อยอยู่ที่ริมฝีปาก ดำของดาบใหญ่ชื่อดอร์นยื่นขึ้นมาเหนือไหล่ขวา เซอร์ออสเวลล์ เวนด์ นิ่งคุกเข่าข้างหนึ่ง กำลังลับดาบด้วยหินลับมีด บนหมวกเกราะเคลือบขาว ของเขามีตราค้ำคาวสีดำสยายปีกประจำตระกูลประดับอยู่ เซอร์เจอร์ลด์

ไฮท์ทาวเวอร์ ผู้ชรา หรือกระทั่งชาว ลอร์ดผู้บัญชาการแห่งหน่วยราช-
องค์รักษ์ชั้นอยู่ระหว่างพวกเขา

“ข้ามองหาพวกเจ้าที่แม่น้ำสามง่าม” เน็ดพูดกับพวกเขา

“พวกเรามิได้อยู่ที่นั่น” เซอร์เจโรลด์ตอบ

“ผู้ซึ่งบัลลังก์ราชาต้องลำบากแหกพวกเราอยู่ที่นี่” เซอร์ฮอสเวลล์ว่า

“เมื่อคิงส์แลนดิงถูกตีแตก เซอร์เจมีปลงพระชนม์พระราชอาของ
พวกเจ้าด้วยดาบทองคำ และข้าสงสัยว่าพวกเจ้าไปอยู่ที่ไหน”

“ไกลแสนไกล” เซอร์เจโรลด์ว่า “หาไม่แล้วแอริสก็ยังคงครอง
บัลลังก์เหล็ก และพี่น้องจอมปลอมของเราคงจะมอดไหม้อยู่ในนรกเจ็ดขุม”

“ข้ายกทัพไปปราสาทสเตอร์มส์เอนด์เพื่อทำลายวงล้อมตีเมือง” เน็ด
บอกพวกเขา “ลอร์ดทั้งหลายของตระกูลไทเรลกับเรดไวน์ต่างก็ลดธงลง
และอัศวินของพวกเขาทุกคนล้วนคุกเข่าปฏิญาณตนว่าจะจงรักภักดีต่อ
พวกเรา ข้าแน่ใจว่าพวกเจ้าจะอยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้นด้วย”

“พวกเรามิได้คุกเข่าโดยง่าย” เซอร์อาร์เธอร์ เดย์น กล่าว

“เซอร์วิลเลม ดาร์รี หลบหนีไปตราก้อนสโตน พร้อมราชินีของท่าน
และเจ้าชายวิเชริส ข้าคิดว่าเจ้าอาจร่วมทางไปกับเขา”

“เซอร์วิลเลมเป็นคนดีและจริงใจ” เซอร์ฮอสเวลล์พูด

“แต่มิใช่หนึ่งในราชของครักซ์” เซอร์เจโรลด์ชี้ “ราชของครักซ์ไม่มีวัน
หลบหนี”

“ไม่ว่าตอนนั้นหรือตอนนี้” เซอร์อาร์เธอร์พูดและสวมหมวกเกราะ

“พวกเราได้ปฏิญาณสาบานตน” เซอร์เจโรลด์ผู้ชราอธิบาย

ภูตของเน็ดขยับขึ้นมาเคียงข้างเขา ในเมื่อถือดาบเงา พวกเขามีกัน
เจ็ดต่อสาม

“มันเริ่มขึ้นแล้ว ณ บัดนี้” เซอร์อาร์เธอร์ เดย์น ดาบแห่งรุ่งอรุณ
พูดขึ้น เขาชักดาบดอว์นออกจากฝักแล้วถือไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง คม
ของมันเป็นสีขาวราวแก้วนม และมีชีวิตขึ้นมาด้วยแสงสว่าง

“ผิดแล้ว” เน็ดพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งครัด “มันจบลง ณ บัดนี้”

ต่างหาก” ขณะที่พวกเขาเข้าปะทะกันด้วยดาบและเงาอย่างรวดเร็ว เขาก็ได้ยินเสียงลือานหากรีดร้อง “เอ็ดดาร์ด!” นางร้องเรียก พายุกลีบกุหลาบพัดผ่านท้องฟ้าที่มีเลือดพาดเป็นริ้ว มีสีน้ำเงินเหมือนดวงตาของความตาย

“ลอร์ดเอ็ดดาร์ด” ลือานนาร้องเรียกอีกครั้ง

“ข้าลัญญา” เน็ดกระซิบ “ลือา ข้าลัญญา...”

“ลอร์ดเอ็ดดาร์ด” เสียงผู้ชายสะท้อนก้องออกมาจากความมืด

เอ็ดดาร์ด สตาร์ค ร้องครางขณะลืมตาขึ้น แสงจันทร์สาดส่องผ่านหน้าต่างบานสูงของหอคอยหัตถา

“ลอร์ดเอ็ดดาร์ด” เงาหนึ่งยืนอยู่เหนือเตียง

“นาน...นานเท่าไรแล้ว” ผ้าปูที่นอนยับยู่ ขาของเขาถูกเข้าเฝือกไว้ อากาศปวดตบๆ แล่นขึ้นมาตามสีข้าง

“หกวันกับเจ็ดคืนขอรับ” เป็นเสียงของเวยัน พูล พ่อบ้านถือถ้วยจอร์มฟีปากเน็ด “ดื่มขอรับ นายข้า”

“อะไร...”

“แต่น้ำขอรับ เมสเตอร์ไฟเซลล์บอกไว้ว่าท่านจะกระหายน้ำ”

เน็ดดื่ม ริมฟีปากของเขาแห้งผากและแตก น้ำมีรสหวานราวน้ำผึ้ง

“พระราชินีได้บัญชาไว้” เวยัน พูล บอกเมื่อเขาดื่มหมดถ้วย “พระองค์ต้องการคุยกับท่านขอรับ นายข้า”

“พຽงนี้เถิด” เน็ดพูด “เมื่อข้าแข็งแรงกว่านี้” เขาไม่อาจเผชิญหน้ากับโรเบิร์ตได้ในตอนนี้ ความฝันเมื่อครู่ทำให้เขาอ่อนแอราวกับลูกแมว

“นายข้า” พูลพูด “พระองค์บัญชาให้เราส่งท่านไปพบทันทีที่ท่านลืมตาขึ้นขอรับ” พ่อบ้านวุ่นวายกับการจุดเทียนข้างเตียง

เน็ดสบถเบาๆ เป็นที่รู้กันว่าโรเบิร์ตมิใช่คนที่มีความอดทน “บอกเขาว่าข้าอ่อนแอเกินกว่าจะไปพบ ถ้าเขาอยากจะคุยกับข้า ข้ายินดีต้อนรับเขาที่นี่ ข้าหวังว่าเจ้าจะปลุกเขาจากการหลับสนิท และตามตัว...” เขากำลังจะพูดว่า จอริ เมื่อเน็ดขึ้นได้ “ตามตัวหัวหน้าองค์กร์ของข้ามาด้วย”

ครู่หนึ่งหลังจากพ่อบ้านออกจากห้องไปแล้ว อาลินก็เดินเข้ามา

ในห้องนอน “นายข้า”

“พูดบอกข้าว่ามันผ่านไปหกวันแล้ว” เน็ดพูด “ข้าต้องรู้ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง”

“ผู้ปลงพระชนม์พระราชานี้จากเมืองไปแล้วขอรับ” อาลินบอกเขา “พูดกันว่าเขาเดินทางกลับไปยังคาสเตอร์ลีร็อกเพื่อสมทบกับพ่อของเขา เรื่องที่เล็ดแคทลินจับตัวภูตน้อยรำลือกันไปทั่ว ข้าเพิ่มจำนวนเวรยามแล้ว หากท่านจะพอใจ”

“ข้าพอใจ” เน็ดรับรองกับเขา “ลูกสาวข้าล่ะ”

“พวกเธอมาเยี่ยมท่านทุกวันขอรับ นายข้า ซานซาสดภาวนาเสียๆ แต่อาร์ยา...” เขาก็อึก “เธอมิได้พูดอะไรเลยสักคำตั้งแต่ท่านถูกพาตัวกลับมา เธอเป็นเด็กตัวน้อยที่ดูร้ายนัก นายข้า ข้าไม่เคยเห็นความโกรธเกรี้ยวเช่นนั้นในตัวดรูณีใดเลย”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เน็ดพูด “ข้าอยากให้อาร์กขาลูกสาวข้าให้ปลอดภัย ข้าเกรงว่านี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น”

“จะไม่มีอันตรายใดๆ มาแล้วพานพวกเธอขอรับ ท่านลอร์ดเอ็ดดาร์ด” อาลินว่า “ข้าขอเดิมพันด้วยชีวิต”

“จอร์กับคนอื่นๆ ล่ะ...”

“ข้ามอบพวกเขาให้พวกซีเงียบเพื่อส่งขึ้นเหนือสู่วินเทอร์เฟล จอร์คงจะอยากนอนเคียงข้างปูของเขา”

ต้องเป็นปูของเขา เพราะบิดาของจอร์ถูกฝังไกลลงไปใต้อินแดนใต้ มาร์ติน คัสเซล เสียชีวิตไปพร้อมกับคนอื่นๆ เน็ดหลายหอคอยแห่งนั้นลงในภายหลัง แล้วใช้ก้อนหินปั้นเลือดของมันสร้างเป็นกองหินฝังศพแปดกองบนสันเขา ว่ากันว่าเรการ์ตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าหอคอยแห่งความปีติ แต่สำหรับเน็ดมันเป็นความทรงจำอันขมขื่น พวกเขาเข้าปะทะกันเจ็ดต่อสาม แต่ว่ามีผู้รอดชีวิตกลับมาเพียงสอง คือเอ็ดดาร์ด สตาร์ค เอง และชาวแครนเนอร์ร่างเล็ก ฮาวแลนด์ รีด เขาไม่คิดว่ามันเป็นกลางดีที่ฝนแบบนี้ อีกครั้งหลังจากผ่านมานี้เน็ดนานหลายปี

“เจ้าทำได้ดีแล้ว อาลิน” เน็ดกำลังพูดตอนที่เวยัน พูล กลับมา
พอบ้านโค้งคำนับลงต่ำ “ฝ่าบาทอยู่ข้างนอกขอรับ นายข้า และราชินีก็มา
กับพระองค์ด้วย”

เน็ดดันตัวเองให้สูงขึ้น และสะดุ้งเมื่อขาลันสะท้านด้วยความเจ็บปวด
เขาไม่คาดคิดว่าเซอร์ซีจะมา มันเป็นสิ่งที่ไม่มีดีเอาเสียเลย “เชิญทั้งสอง
เข้ามา แล้วออกไป สิ่งที่เราจะต้องคุยกันไม่ควรเล็ดลอดออกไปนอก
กำแพงห้องนี้” พูลถอยออกไปเงียบๆ

โรเบิร์ตใช้เวลาแต่งตัวอย่างเต็มที่ เขาสวมเสื้อกำมะหยี่แขนกุดสีดำ
ปักรูปกางสวมมงกุฏของตระกูลบาราเจียนบนหน้าอกด้วยด้ายทองคำ และ
สวมเสื้อคลุมสีทองกับผ้าคลุมไหล่ลายตารางสีดำสลับทอง เขาถือเหยือก
เหล้าองุ่นไว้ในมือ และตีมาแล้วจนหน้าแดง เซอร์ซี แลนนิสเตอร์ ตาม
เข้ามาในห้อง นางสาวรัตเกล้าประดับเพชรพลอยทับเรือนผม

“ฝ่าบาท” เน็ดเอ่ย “ต้องขออภัย ข้ามีอาจจุกขึ้นยืนได้”

“ไม่เป็นไรหรอก” พระราชาพูดเสียงกระด้าง “เหล้าองุ่นสักหน่อย
ใหม่ จากอาร์เบอร์ เก็บไว้นานทีเดียว”

“จอกเล็กๆ” เน็ดพูด “หัวของข้ายังคงหนักอึ้งจากน้ำนมผีเน่”

“ชายคนใดที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกับเจ้า ควรถือว่าตัวเองโชคดี
ที่ศีรษะยังอยู่บนบ่า” ราชินีประกาศ

“เงียบนะ นางผู้หญิง” โรเบิร์ตตะคอก เขานำจอกเหล้าองุ่นไปให้
เน็ด “เจ้ายังเจ็บขาอยู่ไหม”

“มีบ้าง” เน็ดบอก เขารู้สึกเวียนศีรษะ แต่คงไม่ดีแน่ที่จะยอมรับ
ความอ่อนแอต่อหน้าราชินี

“ไฟเซลล์สาบานว่ามันจะหายสนิท” โรเบิร์ตขมวดคิ้ว “ข้าเข้าใจว่า
เจ้ารู้แล้วใช่หรือไม่ว่าแคทลินได้ทำอะไรลงไป”

“ข้ารู้” เน็ดตี้มเหล้าองุ่นอีกเล็กน้อย “อย่าได้กล่าวโทษภรรยาของข้า
เลย ฝ่าบาท นางเพียงทำตามคำสั่งของข้าเท่านั้น”

“ข้าไม่พอใจเลย เน็ด” โรเบิร์ตบ่น

“เจ้ามีสิทธิ์อะไรถึงกล้าตีมาลงมือกับสายเลือดของข้า” เซอร์ซีถาม
“เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใครหรือ”

“หัตถ์ของพระราชา” เน็ดบอกนางอย่างสุภาพเยียบเย็น “ผู้ได้รับ
มอบหมายโดยลอร์ดสวามีของท่านให้ผดุงความสงบสุขของพระราชา
และบังคับใช้ความยุติธรรมของพระองค์”

“เจ้าเคยเป็นหัตถ์” เซอร์ซีเริ่ม “แต่ตอนนี้...”

“เงียบเสีย!” พระราชาคำราม “เจ้าถาม และเขาก็ตอบแล้วไง”
เซอร์ซียอมล่าถอยด้วยความโกรธเกรี้ยวเป็นที่สุด โรเบิร์ตหันกลับไปหาเน็ด
“เจ้าบอกว่าจะผดุงความสงบสุขของพระราชา เจ้าผดุงความสงบสุขของข้า
ด้วยวิธีนี้หรือ เน็ด มีคนตายไปถึงเจ็ดคน...”

“แปด” ราชนิกแก้ว “ทหารการสิ้นใจเมื่อเช้านี้ จากพิชิตพลที่ลอร์ด
สตาร์คมอบให้เขา”

“มีการลักพาตัวเกิดขึ้นบนราชมรรคาและมีคนเมาฆ่ากันบนห้องถนน
ของข้า” พระราชาพูด “ข้าไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้นนะ เน็ด”

“แคทลินมีเหตุผลที่ดีในการจับตัวภรรยา...”

“ข้าบอกว่า ข้าไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น! เอาเหตุผลของนางลงนรก
ไปเลย เจ้าจะต้องสั่งนางให้ปล่อยตัวคนแคะที่ และเจ้าต้องสงบศึก
กับเจมี้ด้วย”

“บริวารของข้าสามคนถูกล้างหารอย่างทารุณต่อหน้าต่อตาข้า เพราะ
เจมี้ แลนนิสเตอร์ ต้องการจะสั่งสอนข้า จะให้ข้าลืมเรื่องนั้นหรือ”

“น้องชายข้ามิใช่ต้นเหตุของการวิวาทครั้งนี้” เซอร์ซีบอกพระราชา
“ลอร์ดเอ็ดดาร์ดกลับจากช่องนางโลมในสภาพเมาเมาย บริวารของเขาจูโจม
เจมี้และองครักษ์ ในเวลาเดียวกับที่ภรรยาของเขาจูโจมที่เรียกบนราชมรรคา”

“ท่านรู้จักข้าดีกว่านั้น โรเบิร์ต” เน็ดพูด “ถามลอร์ดเบลิชหากท่าน
สงสัยข้า เขาอยู่ที่นั่นด้วย”

“ข้าได้คุยกับเจ้านี้วก้อยแล้ว” โรเบิร์ตพูด “เขอ้างว่าขี้มาจากไปก่อน
ที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้น เพื่อไปพาพวกผ้าคลุมไหล่ทองมา แต่เขายอมรับว่า

เจ้ากำลังกลับจากช่องนางโลมสักแห่ง”

“ช่องนางโลม สักแห่งนั้นหรือ ขอสาปแช่งดวงตาของท่านเถอะ โรเบิร์ต ข้าไปที่นั่นเพื่อดูหน้าตาของท่าน! แม่เด็กตั้งชื่อให้เธอว่าบาร์รา เธอหน้าตาเหมือนเด็กผู้หญิงคนแรกที่ท่านให้กำเนิด ตอนที่พวกเรายังเป็นเด็กหนุ่มด้วยกันในแคว้นหุบเขา” ขณะที่พูดเขาก็จับตามองราชินีไปด้วย ใบหน้าของนางคือหน้ากาก นิ่งและซีด ไม่เผยอะไรเลย

โรเบิร์ตหน้าแดง “บาร์รา” เขาบ่นมึนง่า “นั่นควรจะทำให้ข้าพอใจหรือ ขอสาปแช่งเด็กคนนั้นเถอะ ข้าคิดว่านางจะรู้คิดมากกว่านี้”

“นางไม่น่าจะมีอายุมากกว่าสิบห้าปี และเป็นนางโลม ท่านยังคิดว่านางจะรู้คิดนั้นหรือ” เน็ดพูดอย่างไม่อยากเชื่อ เขาของเขาเริ่มเจ็บปวดอย่างรุนแรง ทำให้ยากจะควบคุมอารมณ์ “เด็กโง่งนั้นรักท่านนะ โรเบิร์ต”

พระราชินีเลือกมองเซอร์ซี “นี่ไม่ใช่เรื่องที่ควรเข้าหูราชินี”

“ราชินีจะไม่ชอบเรื่องใดๆที่ข้าต้องพูดหรอก” เน็ดตอบ “ข้าได้ข่าวว่าผู้ปลงพระชนม์พระราชินีได้หนีออกจากเมืองไปแล้ว ขออนุญาตให้ข้าไปนำตัวเขากลับมาสู่ความยุติธรรมเถอะ”

พระราชินีหมุนเหล้าองุ่นในจอกไปมาขณะครุ่นคิด เขาดื่มเข้าไปอีกหนึ่ง “ไม่ได้” เขาว่า “ข้าไม่ต้องการฟังเรื่องนี้อีกแล้ว เจมีสังหารคนของเจ้าไปสามคน และเจ้าสังหารคนของเขาไปห้าคน มันจบแค่นี้”

“นั่นคือความคิดเรื่องความยุติธรรมของท่านนั้นหรือ” เน็ดโมโห พลุ่งพล่าน “หากเป็นเช่นนั้น ข้าก็ดีใจที่มีชีวิตอยู่ของท่านอีกต่อไป”

ราชินีมองสวามีของนาง “หากชายคนใดบังอาจพูดกับทาร์กเกเรียนอย่างที่เขาพูดกับท่าน...”

“เจ้าเห็นข้าเป็นแอมริสหรือ” โรเบิร์ตขัดขึ้น

“ข้าเห็นท่านเป็น พระราชา เจมีและที่เรียนก็เป็นน้องชายของท่านเอง ตามกฎหมายการสมรสทั้งปวงและความผูกพันที่เรามีร่วมกัน พวกสตาร์คขับไล่ไปหนึ่งคนและจับตัวไว้อีกคน ชายคนนั้นลบหลู่เกียรติท่านทุกลมหายใจ แต่ท่านกลับยื่นมืออยู่ตรงนั้นแล้วถามว่าเขาเจ็บขาไหม อยากดื่มเหล้าองุ่น

หรือเปล่า”

โรเบิร์ตโกรธจนหน้าเป็นสีเข้ม “ข้าจะต้องบอกให้เจ้าหุบปากสัก
ก็ครั้งกัน นางผู้หญิง”

ใบหน้าของเซอร์ซีเต็มไปด้วยความดูถูกเหยียดหยาม “นี่ทวยเทพ
เล่นตลกอะไรกับเราสองคนนะ” นางว่า “ตามที่ถูกต้องควร ท่านน่าจะเป็นฝ่าย
สวมกระโปรงและข้าสวมเกราะ”

พระราชโอรสหน้าม่วง เขาตวัดมือออกตบด้วยหลังมืออย่าง
รุนแรงเข้าไปข้างศีรษะ นางชวชนเซชนโตะแล้วล้มลงบนพื้นอย่างแรง แต่
เซอร์ซี แล่นหนีสเตอร์ ไม่ร้องออกมา นางปิดแก้มด้วยนิ้วเรียวยาวตรง
บริเวณที่ผิวเนียนขาวซีดเปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว ในวันรุ่งขึ้นรอยข้าจะ
ครอบคลุมครึ่งใบหน้า “ข้าจะสวมมันไว้เป็นเหรียญตราแห่งเกียรติยศ”
นางประกาศ

“จงสวมมันเสียๆนะ ไม่อย่างนั้นข้าจะให้เกียรติเจ้าอีกหน” โรเบิร์ต
ลั่นวาจา เขาตะโกนเรียกกองครักษ์ เซอร์เมอร์ริน แทรนด์ ก้าวเข้ามาในห้อง
เขาเป็นคนร่างสูง ท่าทางเคร่งขรึมในชุดเกราะสีขาว “ราชินีเห็น้อยแล้ว
ดูแลนางกลับห้องนอนด้วย” อัศวินประคองเซอร์ซีขึ้นยืนแล้วนำนาง
ออกไปจากห้องโดยไม่ได้พูดอะไร

โรเบิร์ตเอื้อมไปหยิบเหยือกเหล้ามาเติมจอกของตน “เห็นใหม่ว่า
นางทำอะไรกับข้า เน็ด” พระราชานั่งลงพร้อมทั้งประคองจอกเหล้าอุ่น
ในมือ “มเหสีที่รักของข้า แม่ของลูกๆ ข้า” ตอนนี้ความเกรี้ยวกราด
อันตรธานไปแล้ว ในสายตาของเน็ด เขามองเห็นคนที่กำลังเตร้าและ
หวาดกลัว “ข้าไม่ควรตบนางเลย มันไม่...มันไม่ *สมควรเป็นราชา*” เขาก็มอง
จ้องมือตัวเอง รวากับไม่ค่อยแน่ใจว่ามันคืออะไร “ข้าเคยเป็นคนเข้มแข็ง
มาตลอด...ไม่มีใครสามารถต้านทานข้าได้ ไม่มีเลย เจ้าจะต่อสู้กับคนที่เจ้า
ไม่อาจทำร้ายได้อย่างไร” พระราชาส่ายศีรษะด้วยความสับสน “เรการ์...
เรการ์ *ชนะ* ให้ตายสิ ข้าสังหารมัน เน็ด ข้าส่งเหล็กแหลมทะลุเกราะสีดำ
เข้าไปในหัวใจสีดำของมัน แล้วมันก็ตายแทบเท้าข้า ผู้คนเอาเรื่องนั้นไป

แต่งลำนำ แต่มันก็ยังคงขณะอยู่ดี ตอนน้ำมันได้ลิ้อานาไปแล้ว ส่วนข้าได้นางนั้น” พระราชาดีมีจนหมดจอก

“ฝ่าบาท” เน็ด สตาร์ค เริ่ม “เราต้องคุยกัน...”

โรเบิร์ตใช้ปลายนิ้วกดขมับ “ข้าเมื่อพูดคุยจะตายอยู่แล้ว พรุ่งนี้ข้าจะออกไปที่ป่าราชันเพื่อล่าสัตว์ เรื่องอะไรก็ตามที่เจ้าอยากพูดต้องรอไปก่อนจนกว่าข้าจะกลับมา”

“หากทวยเทพประเสริฐดั่งาม เมื่อท่านกลับมา ข้าก็จะไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ท่านบัญชาให้ข้ากลับวินเทอร์เฟล จำได้ไหม”

โรเบิร์ตยืนขึ้น มือคว้าเสาเตียงต้นหนึ่งเพื่อพยุงตัว “น้อยครั้งนักที่ทวยเทพจะประเสริฐดั่งาม เน็ด เอ้า นี่เป็นของเจ้า” เขาดึงเข็มกลัดเงินขึ้นหน้ารูปมือออกจากกระเป๋าที่ซบในผ้าคลุมไหล่แล้วโยนลงบนเตียง “จะชอบหรือไม่ เจ้าก็คือหัตถ์ของข้า ให้ตายสิ ข้าขอห้ามเจ้าเดินทางจากไป”

เน็ดหยิบเข็มกลัดเงินขึ้นมา ดูเหมือนเขาจะไม่มีทางเลือก เขาของเขาวอดตวบ และเขารู้สึกช่วยตัวเองไม่ได้ราวกับเป็นเด็ก “เด็กสาวทารกแก่เรียนคนนั้น...”

พระราชาส่งเสียงคราง “เจ็ดนรกช่วย อย่าเริ่มเรื่องนางนั้นอีกนะ มันจบแล้ว ข้าจะไม่ฟังเรื่องนั้นอีก”

“ท่านจะอยากได้ข้าเป็นหัตถ์ไปเพื่ออะไร หากท่านปฏิเสธไม่ยอมฟังคำแนะนำของข้า”

“เพื่ออะไรนะรี” โรเบิร์ตหัวเราะ “ก็ทำไมถึงจะไม่ล่ะ ต้องมีใครสักคนปกครองไอ้อาณาจักรบ้านี้ กลัดมันเสีย เน็ด มันเหมาะกับเจ้า และถ้าเจ้าโยนมันใส่หน้าข้าอีกนะ ข้าสาบานกับเจ้าเลย ข้าจะกลัดไอ้อของนรานั้นให้เจมี แลนนิสเตอร์”

ห้องฟ้าทิศตะวันออกเป็นสิ่กู่หลายและสีทองขณะทีดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือ
แควันหุบเขาแอร์ริน แคทลิน สตาร์ค มองดูแสงสยายตัว มีอวางอยู่
บนราวลูกกรงหินแกะสลักแสนบอบบางนอกหน้าต่างห้องนาง โลกเบื้องล่าง
เปลี่ยนจากสีดำเป็นสีคราม และจากสีครามเป็นสีเขียวเมื่อรุ่งอรุณเค็บคลาน
ข้ามทุ่งหญ้าและป่าเขา หมอกสีขาวจางลอยขึ้นจากหยาตน้ำตาของอลิสซา
ทีซึ่งสายน้ำบางเบากระโจนข้ามไหล่เขา เป็นจุดเริ่มต้นของน้ำตกทีไหลม้วน
เป็นทางยาวลงไปตามพื้นผิวของทวนยักษ์ แคทลินรู้สึกได้ถึงสัมผัสแผ่วจาง
ของละอองน้ำบนใบหน้า

อลิสซา แอร์ริน ได้เห็นทั้งสามี พี่น้องผู้ชาย และลูกๆทุกคนของ
นางถูกสังหาร ทว่าขณะยังมีชีวิตนางไม่เคยหลังน้ำตาแม้สักหยดเดียว
ดังนั้นเมื่อถึงแก่ความตาย ทวยเทพจึงบัญญัติให้นางได้พักผ่อน จนกว่า
น้ำตาของนางจะหลังโลมผืนดินสีดำของแควันหุบเขาอันเป็นที่บุดคัลอันเป็น
ทีรักของนางถูกฝังไว้ อลิสซาล่วงลับไปหกพันปีแล้ว แต่กระนั้นสายน้ำเขียว
สายนั้นก็ยังไม่เคยไหลลงไปถึงพื้นหุบเขาเบื้องล่างเลยแม้แต่หยดเดียว
แคทลินนึกสงสัยว่าน้ำตาของนางเองจะกลายเป็นน้ำตกขนาดใหญ่สักเพียงทีไหน
หลังจากนางเสียชีวิตไปแล้ว “เล่าเรื่องทีเหลือให้ข้าฟังซี” นางพูด

“ผู้ปลงพระชนม์พระราชากำลังรวบรวมไพร่พลอยู่ที่คาสเตอร์สรีอก
ขอรับ” เซอร์รอดริค คัสเซล ตอบจากห้องทีอยู่ข้างหลังนาง “น้องชายท่าน

เขียนมาว่าเขาส่งม้าเร็วไปยังร็อกแล้ว เพื่อเรียกร้องให้ลอร์ดโหวินแถลงเจตจำนงของเขา แต่ยังไม่ได้รับคำตอบ เอ็ดมัวร์กระจายคำสั่งให้ลอร์ดเวนซ์และลอร์ดไฟเพอร์เฝ้าระวังช่องเขาใต้ป้อมโกลเด้นทูธ เขาปฏิญาณต่อท่านว่าเขาจะไม่ยอมเสียดินแดนของทัสลีไปแม้แต่ฟุตเดียวโดยมิได้เอาเลือดของเลนนิสเตอร์มารดแผ่นดินเสียก่อน”

แคทลินเบือนหน้าจากดวงอาทิตย์อุทัย ความงามของมันแทบไม่ได้ช่วยให้นางอารมณ์ดีขึ้นเลย มันดูโหดร้ายมากที่วันซึ่งเริ่มต้นอย่างสวยงามจะต้องจบลงอย่างเลวร้ายนักอย่างที่ว่าวันนี้มีแนวโน้มจะเป็น “เอ็ดมัวร์ส่งม้าเร็วและกล่าวคำปฏิญาณ” นางพูด “แต่เอ็ดมัวร์มิใช่ลอร์ดแห่งริเวอร์รันแล้วลอร์ดบิดาของข้าล่ะว่าอย่างไร”

“ในสารไม่ได้กล่าวถึงลอร์ดฮอสเตอร์เลยขอรับ ท่านหญิง” เซอร์รอดริคดึงจอนเล่น มันงอขาวสีเขียวดั่งหิมะและแข็งหยาบเหมือนพุ่มหนามในช่วงที่เขาพักฟื้นจากอาการบาดเจ็บ เขาดูเกือบเหมือนดั่งแต่ก่อนอีกครั้งแล้ว

“ท่านพ่อจะไม่มอบหมายการป้องกันริเวอร์รันให้เอ็ดมัวร์หรอกนอกเสียจากท่านจะป่วยหนัก” นางพูดอย่างเป็นกังวล “เขาน่าจะปลุกข้าทันทีที่นกสื่อสารมาถึงนะ”

“ท่านหญิงน้องสาวท่านคิดว่าปล่อยให้ท่านได้หลับต่อไปดีกว่าขอรับ เมสเตอร์โคลมอนบอกข้า”

“น่าจะมีคนปลุกข้า” นางยื่นกราน

“เมสเตอร์บอกข้าว่าน้องสาวท่านตั้งใจจะคุยกับท่านหลังการต่อสู้ขอรับ” เซอร์รอดริคพูด

“ถ้าเช่นนั้น นางก็ยังคงคิดจะให้ละครตลกนี้ดำเนินต่อไปจนจบอย่างนั้นหรือ” แคทลินทำหน้าบึ้ง “เจ้าคนแคระนั้นเล่นนางเสียอยู่หมัดอย่างกับเล่นเครื่องดนตรี แล้วนางก็พูดเกินกว่าจะได้ยินท่วงทำนองที่มันบรรเลงไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในเช้าวันนี้ เซอร์รอดริค มันก็ล่วงเลยเวลาที่เราคควรจะกลับกันแล้ว ที่ทางของข้าอยู่ที่วินเทอร์เฟลกับลุกๆ หากท่านแข็งแรง

พอจะเดินทางไหว่ ข้าก็จะขอให้ไลซาส่งคนอารักขาพวกเรากลับกัลล์ทาวน์ เราจะได้ลงเรือจากที่นั่น”

“เรืออีกแล้วหรือขอรับ” เซอร์รอดริคดูหน้าเขียวขึ้นระดับหนึ่ง แต่เขายังข่มร่างไว้ไม่ให้สั่นได้ “ตามที่ท่านบัญชาขอรับ ท่านหญิง”

อัศวินเฒ่ารออยู่นอกห้องขณะแคทลินเรียกตัวบ่าวรับใช้ที่ไลซา มอบหมายให้นาง หากนางคุยกับน้องสาวก่อนการต่อสู้ตัวต่อตัว บางทีนาง อาจพอเปลี่ยนใจเธอได้ นางคิดระหว่างที่บ่าวรับใช้แต่งตัวให้ นโยบายของ ไลซาเปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ และอารมณ์ของนางก็เปลี่ยนแปลงทุกชั่วโมง สาวน้อยขี้อายที่นางเคยรู้จักที่รีเวอร์รันได้เติบโตขึ้นเป็นสตรีผู้ทะนงตน ทวาดหัวน โหดเหี้ยม ช่างฝัน บุ่มบ่าม ซลาดาย หัวดี้อ หลงตัว และ ที่เหนือสิ่งอื่นใดคือ *ไม่คงเส้นคงวา* สลับสับเปลี่ยนไปเรื่อย

เมื่อพัศดีที่น่ารังเกียจของไลซาลานมาบอกพวกนางว่าที่เรียน เล่นนิสเตอร์ ต้องการจะสารภาพผิดนั้น แคทลินเรียกร้องให้ไลซาลังพาตัว คนแคระมาหาพวกนางเป็นการส่วนตัว แต่ไม่เลย น้องสาวนางไม่ยินยอม อดไรทั้งนั้นนอกจากจะแสดงตัวคนแคระให้คนครึ่งแคว้นหุบเขาได้เห็น แล้ว ตอนนี้ก็มิมีเรื่องนี้อีก...

“เล่นนิสเตอร์เป็นนักโทษ *ของข้า*” นางบอกเซอร์รอดริคขณะไต่ลง บันไดหอคอยและเดินผ่านโถงทางเดินสีขาวหนาวเย็นของปราสาทเอียร์รี แคทลินสวมชุดขนสัตว์สีเทาเรียบ ๆ และคาดเข็มขัดเงิน “ข้าต้องเตือน น้องสาวในข้อนั้น”

ที่ประตูห้องพักของไลซา ทั้งสองพบอาของนางเดินกระแทกเท้า ออกมาจากห้อง “จะไปร่วมงานรื่นเริงของไอ้พวกโง่งงหรือ” เซอร์บรินเดน ตวาด “ข้าคงจะบอกให้เจ้าตบน้องสาวของเจ้าให้มีสติขึ้นมาสักหน่อย ถ้าข้า คิดว่ามันจะช่วยให้อะไรดีขึ้น แต่คงจะทำให้มือเจ้าข้าเสียเปล่า ๆ”

“มีนมาจากรีเวอร์รัน” แคทลินเริ่ม “จดหมายจากเอ็ดมัวร์...”

“ข้ารู้ เด็กน้อย” เข้มกัลดรูปพลาสติกดำซึ่งกัลดผ้าคลุมไหล่คือ เครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวที่บรินเดนยอมใส่ “ข้าต้องได้ยืนยันจาก

เมสเตอร์โคลมอน ข้าขออนุญาตน้องสาวเจ้านำทหารที่มีประสบการณ์
หนึ่งพันนายเร่งรัดไปยังริเวอร์รันโดยด่วน เจ้ารู้ไหมว่านางบอกอย่างไร
แคว้นหุบเขาไม่อาจแบ่งดาบได้แม้แต่เล่มเดียว อย่างไรก็ตามเล่มเลย ท่านอา
นางพูดเช่นนี้ ท่านคืออัศวินผู้พิทักษ์ประตูเมือง ที่ของท่านอยู่ที่นี้”
มีเสียงหัวเราะไร้เดียงสาแบบเด็กๆดังออกมาจากประตูซึ่งเปิดอยู่ด้านหลัง
ของบรินเดน อาของนางชำเลืองมองข้ามไหล่อย่างเคร่งเครียด “เออะ
ข้าบอกนางให้ไปหาอัศวินผู้พิทักษ์ประตูเมืองคนใหม่เอาเอง จะปลาด่า
หรือไม่ก็ตาม ข้ายังคงเป็นทาส ข้าจะออกเดินทางไปริเวอร์รันก่อนตกค่ำ”

แคทลินไม่อาจแสร้งทำเป็นประหลาดใจได้ “เพียงลำพังหรือ ท่าน
ก็รู้ดีพอๆกับข้าว่าท่านจะไม่มีทางรอดชีวิตจากเส้นทางภูเขาไปได้หรอก
เซอร์รอดริคกำลังจะกลับวินเทอร์เฟลกับข้า มากับพวกข้าเถิดท่านอา ข้า
จะมอบกำลังทหารหนึ่งพันนายให้ท่านเอง ริเวอร์รันจะไม่สู้ศึกนี้โดยลำพัง”

บรินเดนคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วผงกศีรษะเห็นด้วยอย่างหัวนๆ “ตาม
ที่เจ้าว่า ทางกลับบ้านมันยาวไกลนัก แต่แบบนั้นข้ามีโอกาสจะไปถึงได้
มากกว่า ข้าจะรอเจ้าอยู่ข้างล่าง” เขาเดินสาวเท้าออกไป ฝ่าคลุมไหล่สะบัด
ม้วนอยู่ข้างหลัง

แคทลินและเซอร์รอดริคมองหน้ากัน ทั้งสองเดินเข้าประตูไปสู่เสียง
เด็กหัวเราะคิกคักที่ฟังดูทั้งสูงแหลมและตื่นเต้น

ห้องพักของโลซาเปิดออกไปเหนือสวนเล็กๆรูปวงกลม บนพื้นดิน
มีหญ้า ปลูกดอกไม้สีฟ้า มีหอคอยสูงสี่ขาห้อมล้อมไว้รอบด้าน ผู้ที่สร้าง
มันขึ้นมาตั้งใจให้มันเป็นป้อมปราการดีเลิศ แต่ปราสาทเอียร์ตั้งอยู่บนหินแข็งของ
ภูเขา ไม่ว่าจะขุดดินขึ้นมาจากแคว้นหุบเขามากมายสักเพียงใด พวกเขา
ก็ไม่อาจทำให้ต้นเวียร์วี๊ดหยั่งรากลงไปได้ ดังนั้นบรรดากอร์ดแห่งปราสาท
เอียร์จึงปลูกหญ้าและจัดวางรูปปั้นกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ดอก
เตี้ยๆ ที่นี้เองคือที่ที่นักรบตัวแทนทั้งสองจะเผชิญหน้ากันเพื่อมอบชีวิต
ของตน รวมทั้งชีวิตของที่เรียน แลนนิสเตอร์ ไว้ในมือของเหล่าทวยเทพ
โลซาเพิ่งเสร็จจากการขัดสีฉวีวรรณ นางแต่งกายในชุดผ้ากำมะหยี่

สีครีมประดับสายไฟลินและมุกดาหารรอบลำคอสีขาวรavnันนมน นางกำลัง ชุมนุ่มผู้นอนอยู่บนเฉลียงกว้างที่มองลงไปเห็นสถานที่ต่อสู้ ห้อมล้อมด้วย เหล่าอัศวิน บริวาร และขุนนางน้อยใหญ่ ที่ส่วนใหญ่ยังคงหวังจะสมรส กับนาง ร่วมหลับนอนกับนาง และปกครองแคว้นแอร์รินเคียงข้างนาง จากที่แคทลินได้เห็นระหว่างพำนักที่ปราสาทเอียร์รี่ มันช่างเป็นความหวัง ลมๆ แล้งๆ เสียเหลือเกิน

ยกพื้นไม้ถูกสร้างขึ้นเพื่อยกระดับเก้าอี้ของโรเบิร์ต ตรงนั่นเอง ที่ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์รี่นั่งอยู่ เขากำลังหัวเราะคิกคักและปรบมือขณะที่ คนเชิดหุ่นกระบอกหลังค่อมในชุดลายพริ้วสีฟ้าขาวเชิดอัศวินไม้สองตัว พาดฟันใส่กัน มีเหยือกครีมข้นและตะกร้าเบร็กเบอรี่จัดวางอยู่ แยกเหวี่ยง ทั้งหลายจับเหล้าองุ่นแต่งกลิ่นส้มรสหวานจากถ้วยเงินแกะสลัก ไม่น่าแปลกใจ เลยที่บรินแดนเรียกมันว่า *งานรื่นเริงของตัวตลก*

ที่อีกฟากหนึ่งของเฉลียง โไลซาหัวเราะอย่างร่าเริงกับเรื่องขบขันของ ลอร์ดฮันเตอร์ และเทะแบล็กเบอรี่จากปลายกรีซของเซอร์ลิน คอร์เบอรี่ ทั้งสองคือผู้มาติดพันที่ไลซาพึงพอใจที่สุด...อย่างน้อยก็ในวันนี้ ยากนักที่ แคทลินจะบอกได้ว่าชายใดเหมาะสมกว่ากัน อียอน ฮันเตอร์ อายุมากกว่า จอน แอร์ริน เสียอีก ทั้งยังกึ่งพิการด้วยโรคข้อต่ออักเสบ ซ้ำร้ายยังมี บุตรชายจอมวิวาทสามคน แต่ละคนละโมภกว่าคนก่อนหน้า ส่วนเซอร์ลิน เป็นคนโง่เขลาอีกประเภทหนึ่ง เขาช่างเพริ้ว รูปร่าง เป็นทายาทของ ตระกูลเก่าแก่ที่ยากจนลง แต่เขาหลงตัวเอง ไม่ยั้งคิด อารมณ์ร้อน... และเป็นที่สุดซุบซิบกันว่าเขาไม่สนใจเสน่ห์ยั่วยวนของสตรีอย่างนางังขา

เมื่อไลซาเหลือบเห็นแคทลิน นางก็ต้อนรับด้วยการสวมกอดฉันทันที และจูบขึ้นๆ ที่แก้ม “เขานิ่งดงามนะ จริงไหม ทวยเทพกำลังโปรยยิ้มให้ พวกเรา ลองชิมเหล้าองุ่นสักจอกเถอะ พี่สาวที่รัก ลอร์ดฮันเตอร์มีน้ำใจ ถึงขนาดส่งคนไปเอามันมาจากห้องเก็บเหล้าใต้ดินของเขาเอง”

“ขอบใจ แต่ไม่ละ โไลซา เราต้องคุยกัน”

“ไว้ทีหลัง” น้องสาวรับปากและเริ่มเบือนหน้าไปจากพี่สาวแล้ว

“เดี๋ยวนี้” แคทลินพูดเสียงดังกว่าที่ตั้งใจ พวกผู้ชายต่างหันมามอง “ไลซา เจ้าจะปล่อยให้เรื่องโง่ๆ นี้ดำเนินต่อไปไม่ได้นะ หากมีชีวิต เจ้า ภูตน้อยก็ยังคงมีค่า ถ้าตายไป เขาก็เป็นได้แค่อาหารกา และหากนักรบ ตัวแทนของเขาเกิดได้รับชัยชนะ...”

“แทบไม่มีโอกาสเลย ท่านหญิง” ลอร์ดฮันเตอร์รับรองพลางตอบว่า นางเบาๆ ด้วยมือตกรกระ “เซอร์วาร์ดิสเป็นนักสู้ผู้กล้าหาญ เขาจะปราบเจ้า นักดาบรับจ้างนั้นได้อย่างรวดเร็ว”

“อย่างนั้นหรือ นายข้า” แคทลินพูดอย่างเยิ่นชา “ข้าสงสัยนัก” นาง ได้เห็นบรรณרתต่อสู้นบนเส้นทางภูเขามาแล้ว มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่เขา รอดจากการเดินทางมาได้ ในขณะที่คนอื่นๆ ต้องจบชีวิต เขาเคลื่อนไหว เหมือนเสือดำ และดาบอัปลักษณ์เล่มนั้นของเขาที่ดูราวกับเป็นส่วนหนึ่งของแขน

บรรดาชายผู้มาติดพันไลซาเข้ามารวมตัวกันรอบพวกนางเหมือนฝูง รุมตอมดอกไม้ “สตรีเข้าใจเรื่องพวกนี้เพียงน้อยนิด” เซอร์มอร์ดัน เวย์นู้ด เอ่ยขึ้น “เซอร์วาร์ดิสเป็นอัศวิน ท่านหญิงผู้แสนหวาน ส่วนเจ้าอีกคนนั้น ใช่แล้ว คนประเภทนั้นโดยเนื้อแท้แล้วเป็นพวกซี้ชลาด หากมีพรรคพวก ห้อมล้อมเป็นพันๆ ก็พอจะมีประโยชน์อยู่ในสนามรบ แต่แยกมันออกมา คนเดียวเมื่อไหร่ ความเป็นชายก็จะรั่วออกไปหมด”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็รู้ความจริงของเรื่องนี้ดี” แคทลินพูดอย่างสุภาพ จนทำให้รู้สึกเจ็บปาก “เราจะได้อะไรจากความตายของเจ้าคนแคระหรือ ท่านคิดหรือว่าเจมีจะใส่ใจแม้สักปลายเล็บถ้าเราดำเนินการ *ใต้สวน* นองชาย ของเขาก่อนจะโยนมันตกภูเขาไป”

“ตัดหัวเขาเสีย” เซอร์ลิน คอว์เบรย์ เสนอ “เมื่อผู้ปลงพระชนม์ พระราชาได้รับหัวของภูตน้อย มันจะเป็นคำเตือนถึงเขา”

ไลซาสายผมสีน้ำตาลแดงยาวถึงเอวอย่างหมดความอดทน “ลอร์ด โรเบิร์ตอยากเห็นเขาบิน” นางพูดราวกับว่านั่นจะทำให้เรื่องจบลง “และ ภูตน้อยก็โห่ได้แต่ตัวเองเท่านั้น เขาเป็นฝ่ายเรียกร้องการใต้สวนโดยการ

ต่อสู้”

“เลดีโลซาไม่มีวิธีจะปฏิเสธเขาได้อย่างมีเกียรติ แม้จะปรารถนาเช่นนั้น” ลอร์ดฮันเตอร์พูดเสียงราบเรียบเชิงข้ออ้าง

แคทลินไม่ใส่ใจคนเหล่านั้นทุกคน นางทุ่มเทพลังทั้งหมดไปที่น้องสาว “ข้าขอเตือนความจำเจ้าหน้อยนะ ว่าที่เรียน แลนนิสเตอร์ เป็นนักโทษของข้า”

“และข้าขอเตือนเจ้าว่าคนแคระนั้นสังหารลอร์ดสามีของข้า!” นางขึ้นเสียง “มันวางยาพิษหัตถ์ของพระราชินีและปล่อยให้ลูกน้อยผู้น่ารักของข้าต้องกำพร้าพ่อ และตอนนี้ข้าตั้งใจจะเห็นมันชดใช้!” โลซาทมุนตัวจนกระโปรงเหวี่ยงไปรอบตัว ก่อนจะเดินอาดๆ ข้ามเฉลียงไป เซอร์ลิน เซอร์มอร์ตัน และผู้มาติดพันคนอื่นๆ ขอตัวด้วยการพยักหน้าอย่างเย็นชา แล้วเดินตามนางไปเป็นขบวน

“ท่านคิดว่าเขาทำหรือ” เซอร์รูดริคถามนางเบาๆ เมื่อทั้งสองอยู่ตามลำพังอีกครั้ง “สังหารลอร์ดจอห์นนะหรือ ภูตน้อยยังคงปฏิเสธ และอย่างดูเด็ดเป็นที่สุดด้วย...”

“ข้าเชื่อว่าพวกแลนนิสเตอร์สังหารจอห์น แอร์ริน” แคทลินตอบ “แต่จะเป็นที่เรียน หรือเซอร์เจมี หรือราชินี หรือพวกมันด้วยกันทั้งหมด ข้ามีอาจบอกได้” โลซาระบุชื่อเซอร์ซีในจดหมายที่นางส่งไปวินเทอร์เฟล แต่ตอนนี้นางกลับมีที่มั่นที่ใจว่าที่เรียนคือมือสังหาร...อาจเป็นเพราะคนแคระมาอยู่ที่นั่นแล้วกระมัง ในขณะที่ราชินีปลอดภัยอยู่หลังกำแพงของป้อมแดงซึ่งห่างออกไปทางใต้หลายร้อยโยชน์ แคทลินแทบนึกอยากให้ตัวเองเผาจดหมายของน้องสาวไปเสียตั้งแต่ก่อนเปิดอ่าน

เซอร์รูดริคดึงจอห์นเล่น “ยาพิษ อืม...จริงอยู่ มันอาจเป็นฝีมือของเจ้าคนแคระก็ได้ หรือไม่ก็เซอร์ซี ว่ากันว่ายาพิษคืออาวุธของสตรี ข้าต้องขอภัยด้วยท่านหญิง พูดถึงผู้ปลงพระชนม์พระราชินี...ข้ามิได้ชอบชายคนนั้นหรือคนนะ แต่เขาไม่ใช่คนประเภทนั้น เขาชอบเห็นเลือดบนดาบทองคำของตนเกินกว่าจะทำอย่างนั้น มันเป็นยาพิษหรือท่านหญิง”

แคทลินขมวดคิ้ว นางรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก “พวกเขาจะมีวิธีไหนอีกล่ะที่จะทำให้ดูเหมือนเป็นการตายตามธรรมชาติ” ข้างหลังนาง ลอร์ดโรเบิร์ตส่งเสียงหวีดร้องอย่างตืออือใจเมื่อหนึ่งในอัศวินหุ่นเชิดพันคู่ต่อสู้อัดครี้งตัว ส่งให้ขี้เลือดสีแดงสาตกระจายไปบนเฉลียง นางชำเลืองมองหลานชายแล้วถอนใจ “เด็กคนนั้นไร้วินัยอย่างสิ้นเชิง เขาจะไม่มีวันแข็งแกร่งพอจะปกครองหรือ นอกเสียจากจะถูกจับแยกจากมารดา ลักระยะ”

“ลอร์ดบิดาของเขาก็เห็นด้วยกับท่านขอรับ” เสียงหนึ่งพูดขึ้นจากแถวข้อคอกของนาง นางหันไปเห็นเมสเตอร์โคลมอน เขาถือจอกเหล้าองุ่นอยู่ในมือ “เขาวางแผนจะส่งเด็กคนนั้นไปรับการเลี้ยงดูในดรากอ้อนสโตน ท่านรู้ไหม...โอ แต่ข้ากำลังพูดสิ่งที่ไม่ควรพูด” ลูกกระต๊อของเขาเลื่อนขึ้นลงอย่างร้อนรนอยู่ใต้สร้อยประจำตัวเมสเตอร์เส้นหลวม “ข้าเกรงว่าจะดื่มเหล้าองุ่นชั้นยอดของลอร์ดฮันเตอร์มากไปเสียแล้ว การนองเลือดที่กำลังจะเกิดขึ้นทำให้ใจคอข้าไม่อยู่กับเนื้อกับตัว...”

“ท่านเข้าใจผิดแล้ว เมสเตอร์” แคทลินว่า “เป็นคาสเตอร์ลีร็อกต่างหาก มิใช่ดรากอ้อนสโตน และการเตรียมการทั้งหลายเกิดขึ้นหลังการตายของหัตถ์ โดยปราศจากความยินยอมของน้องสาวข้า”

ศีรษะของเมสเตอร์กระตุกอย่างแรงที่ปลายลำคอกวายน่าขันนั้น ทำให้เขาดูคล้ายหุ่นกระบอกเสียเอง “มิใช่ขอรับ ขอภัยด้วยเถิด ท่านหญิง แต่เป็นลอร์ดจอนที่...”

เสียงระฆังดังลั่นมาจากข้างล่าง บรรดาขุนนางชั้นสูงและสาวใช้ต่างก็หยุดมือจากสิ่งที่กำลังทำ แล้วเดินไปยังราวเฉลียง เบื้องล่างทหารองครักษ์สองนายในผ้าคลุมไหล่สีฟ้าครามนำตัวที่เรียน แลนนิสเตอร์ ออกมาบาทหลวงร่างท่วมของปราสาทเอียร์เดินตามเขาไปยังอนุสาวรีย์ที่ตั้งอยู่กลางสวน เป็นรูปสตรีร่ำไห้ แกะสลักจากหินอ่อนสีขาวยมีลายเส้นในตัว ซึ่งคงตั้งใจให้เป็นอลิสซาอย่างแน่นอน

“คนตัวเล็กผู้ชั่วช้า” ลอร์ดโรเบิร์ตพูดพลางหัวเราะคิกคัก “ท่านแม่

ข้าให้เขabinได้ใหม่ ข้าอยากเห็นเขabin”

“เอาไว้ทีหลังนะ ลูกรัก” โลซาให้สัญญา

“ได้ส่วนก่อน” เซอร์ลิน คอร์เบร์รี่ พุดซ่าๆ “จากนั้นค่อยประหาร”

ครู่ต่อมา นักรบตัวแทนทั้งสองก็ปรากฏตัวจากคนละด้านของสวน
อัศวินซรามืออัศวินฝึกหัดอายุน้อยติดตามมาสองคน ส่วนนักดาบรับจ้าง
มีครุฝึกอาวุธของปราสาทเอียร์เป็นผู้ติดตาม

เซอร์วาร์ดิส อีเกน สวมเหล็กกล้าตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เขาถูกห่อหุ้ม
อย่างมิดชิดอยู่ในชุดเกราะหนาหนักซึ่งสวมทับชุดห้วงเหล็กและเสื้อนอก
บุหนวม ตามจุดเชื่อมต่อที่บอบบางบริเวณแขนและหน้าอกมีโลหะกลม
แผ่นใหญ่เคลือบสัณฐานรูปพระจันทร์และเหยี่ยวสีครีมและฟ้าประจำ
ตระกูลแอร์รินปกป้องไว้ ส่วนกระโปรงของเกราะเหล็กที่ซ้อนกันเหมือน
เปลือกกุ้งปกคลุมตั้งแต่เอวจนถึงช่วงกลางขาที่นอนบน ในขณะที่เกราะคอ
แข็งแกร่งหุ้มรอบลำคอ ปีกเหยี่ยวยื่นออกมาจากส่วนขมับของหมวกเกราะ
กะบังหมวกเป็นรูปจระเขยปากนกทำด้วยโลหะปลายแหลม มีช่องมองแคบๆ

บรอนน์สวมเกราะน้อยมากจนดูแทบเปลือยเปล่าเมื่อยืนข้างอัศวิน
เขาสวมเพียงเสื้อเกราะห้วงเหล็กสีดำลงน้ำมันทับชุดหนังเคียว หมวก
เกราะเหล็กกล้าทรงกลมครึ่งซีกที่มีเครื่องป้องกันจุมูก และสวมโซ่ถักคลุม
จากศีรษะถึงคอ รองเท้าบูตหนังหุ้มสูงกับสนับแข้งเหล็กกล้าช่วยป้องกัน
ช่วงขาบ้าง มีแผ่นเหล็กกลมสีดำเย็บติดกับนิ้วถูงมือ แต่แคทลินสังเกตเห็น
เห็นว่านักดาบรับจ้างสูงกว่าคู่ต่อสู้อยู่ครึ่งฝ่ามือ มีระยะเหยียดแขนไกลกว่า...
และบรอนน์ยังอ่อนวัยกว่าถึงสิบห้าปี หากนางคะเนไม่พลาด

ทั้งสองคุกเข่าลงบนพื้นหญ้าใต้รูปสลักสตรีไว้ให้ หันหน้าเข้าหากัน
โดยมีแลนนิสเตอร์อยู่ระหว่างกลาง บาทหลวงหยิบพลีกแก้วทรงกลม
หลายเหลี่ยมมุมออกจากถุงผ้าเนื้อนุ่มข้างเอว เขาสูมขึ้นเห็นเนื้อศีรษะ แล้ว
แสงสว่างก็แตกกระจาย แสงสีรุ้งเจีระบางผ่านใบหน้าของภูตน้อย บาทหลวง
วิงวอนต่อหวยเทพด้วยเสียงดุจขับลำนำแหลมสูงเคร่งขรึมให้มองลงมาเป็น
ลักชีพยาน ค้นหาความจริงในวิญญาณของชายผู้นั้น มอบชีวิตและอิสรภาพ

แก่เขาหากเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ และมอบความตายหากเขาทำผิดจริง เสียงของบาทหลวงดังสะท้อนจากหอคอยที่อยู่รายรอบ

เมื่อเสียงสะท้อนสุดท้ายจางหายไป บาทหลวงก็ลดลูกแก้วผลึกลงแล้วรีบเดินออกไป ที่เรียนโน้มน้าวไปกระซิบอะไรบางอย่างใส่หูบรอนน์ก่อนที่ทหารองครักษ์จะคุมตัวเขาออกไป นักดาบรับจ้างหัวเราะขณะลุกขึ้นยืนแล้วบิดใบหญ้าออกจากหัวเขา

โรเบิร์ต แอร์วิน ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์และผู้ปกป้องแคว้นหุบเขานั่งหยุกหยิกอย่างหมดความอดทนอยู่บนเก้าอี้ยกสูง “เมื่อไหร่พวกเขาจะสู้กัน” เขาถามคร่ำครวญ

หนึ่งในอัศวินฝึกหัดช่วยประคองเซอร์วาร์ดิสขึ้นยืน ส่วนอีกคนนำโล่สามเหลี่ยมสูงเกือบสี่ฟุตมาให้ มันเป็นโล่ไม้โอ๊กหนาหนักติดปุมเหล็กกระจายทั่วแผ่น อัศวินฝึกหัดรัตรัดมันกับแขนซ้ายของเขา เมื่อครูฝึกอาวุธของไลซาเสนอโล่แบบเดียวกันให้บรอนน์ นักดาบรับจ้างถ่มน้ำลายและโบกมือปฏิเสธ เคราะห์ยาบสีดำซึ่งอกยาวสามวันปกคลุมขากรรไกรและแก้ม แต่ที่เขาไม่โกนมันนั้น มิใช่เพราะขาดแคลนมีดโกน แต่เพราะเขาลับดาบทุกวันเป็นเวลาหลายชั่วโมงจนเหล็กกล้าเป็นประกายอย่างคุณความและคมกริบเกินกว่าจะแตะต้องได้

เซอร์วาร์ดิสยื่นมือที่สวมเกราะออกไป อัศวินฝึกหัดนำดาบยาวสองคมเล่มงามมาใส่มือของเขา ใบดาบสลักลวดลายอ่อนช้อยสีเงินรูปขุนเขาและท้องฟ้า ปุ่มปลายด้ามจับเป็นรูปหัวเหยี่ยว โกร่งทำเป็นรูปปีกนก “ข้าส่งทำดาบเล่มนั้นให้จอนที่คิงส์แลนด์” ไลซาบอกแขกเหวี่ยงอย่างภาคภูมิใจขณะที่ทุกคนมองดูเซอร์วาร์ดิสทดลองฟัน “เขาสะพายมันทุกครั้งที่นั่งบนบัลลังก์เหล็กเป็นตัวแทนของพระราชารอเบิร์ต เป็นดาบที่งดงามมาก จริงไหม ข้าคิดว่ามันเหมาะสมอย่างยิ่งที่นครบัตวแทนของเราจะล้างแค้นให้จอนด้วยดาบของเขาเอง”

ดาบเงินแกะสลักเล่มนั้นสวยงามอย่างไม่ต้องสงสัย แต่แคทลีนคิดว่าหากเซอร์วาร์ดิสใช้ดาบของเขาเองน่าจะถนัดมือกว่า ทว่านางไม่ได้พูดอะไร

นางเหนี่ยวหน้ายการถกเถียงอย่างไร้ผลกับน้องสาวแล้ว

“ให้พวกเขาสู้กัน!” ลอร์ดโรเบิร์ตร้องตะโกน

เซอร์วาร์ดิสหันหน้าไปยังลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์และยกดาบขึ้น
แสดงความเคารพ “เพื่อปราสาทเอียร์และแคว้นหุบเขา!”

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ถูกพาไปนั่งบนระเบียบอีกฟากหนึ่งของสวน
ขนบข้างด้วยทหารผู้คุม บรอนน์หันมาทำความเคารพเขาอย่างลวกๆ

“พวกเขารอคำสั่งของเจ้าอยู่” เลดีไลซาพูดกับลอร์ดบุตรชาย

“สู้ได้!” เด็กชายตะโกนเสียงแหลม แชนสันเทาขณะบีบเก้าอี้แน่น

เซอร์วาร์ดิสหมุนตัวพร้อมยกโล่อันหนักหน่วงขึ้น บรอนน์หันเข้า
เผชิญหน้า ดาบของทั้งสองปะทะกันเสียงดัง หนึ่งครั้ง สองครั้ง เป็นการ
ชิมलग นักดาบรับจ้างถอยหลังไปหนึ่งก้าว อัศวินโล่ตามพร้อมยกโล่ไว้
ข้างหน้า เขาพยายามฟัน แต่บรอนน์กระชากตัวถอยหลัง ฟันระยะดาบ
อย่างฉิวเฉียด ดาบเงินตัดผ่านแต่อากาศธาตุ บรอนน์หนีไปทางขวาของ
อัศวิน เซอร์วาร์ดิสหันตามโดยรักษาโล่ให้อยู่ระหว่างกลางไว้ อัศวินรุกไล่
ไปข้างหน้า ย่างเท้าทีละก้าวอย่างระมัดระวังบนพื้นที่ไม่ราบเรียบ นักดาบ
รับจ้างถอยหนี รอยยิ้มจางๆแต่มบนริมฝีปาก เซอร์วาร์ดิสรุกเข้าพาดฟัน
แต่บรอนน์กระโจนหนีออกห่างโดยกระโดดเบาๆ ข้ามหินเตี้ยๆที่มีตะไคร่
ปกคลุม ตอนนี้นักดาบรับจ้างหนีไปทางซ้ายพ้นจากโล่ มุ่งสู่ด้านที่ไร้เครื่อง
ป้องกันของอัศวิน เซอร์วาร์ดิสพยายามฟันขาของบรอนน์ แต่เขาเอื้อมไม่ถึง
บรอนน์พลิกกายไปทางซ้ายต่อไป เซอร์วาร์ดิสหันตาม

“ชายคนนั้นเป็นคนตาขาว” ลอร์ดฮันเตอร์ประกาศ “เลิกหนีแล้วสู้
เสียที ไอ้ขี้ขลาด!” เสียงอื่นๆดังขึ้นแสดงความเห็นเดียวกัน

แคทลินมองเซอร์รอดริค ครูฟีกอาวุธของนางส่ายศีรษะหัวนๆ “เขา
ต้องการทำให้เซอร์วาร์ดิสไล่ตาม น้ำหนักของชุดเกราะและโล่จะทำให้
หมดแรง ต่อให้เป็นบุรุษผู้แข็งแกร่งที่สุดก็ตาม”

ในชีวิตของนาง นางได้เห็นพวกผู้ชายฝึกดาบเกือบทุกวัน ได้ชม
การประลองยุทธ์มาแล้วราวห้าสิบครั้ง แต่นี่เป็นสิ่งที่แตกต่างและอันตราย

กว่ากันมาก นี่คือการรำว่าที่การก้าวพลาดแม้เพียงเล็กน้อยที่สุดหมายถึงความตาย ขณะที่นางเฝ้าดู ความทรงจำถึงการประลองฝีมืออีกคู่หนึ่งในอีกเวลาหนึ่งก็ย้อนกลับมาหาแคทลิน สตาร์ค มันชัดเจนมากราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

พวกเขาเผชิญหน้ากันในลานชั้นล่างของริเวอร์รัน เมื่อแบรนดอนเห็นว่าปีเตอร์สวมเพียงหมวกเกราะ เกราะอก และชุดห้วงเหล็ก เขาก็ถอดเกราะของเขาออกเกือบทั้งหมด ปีเตอร์ขอล้างของแทนตัวนางที่เขาจะประดับกาย แต่นางปฏิเสธ ลอร์ดบิตดาบอกว่าจะยกนางให้แบรนดอน สตาร์คและดังนั้นจึงเป็นเขาที่นางมอบบรรณาการให้ เป็นผ้าพันมือสีฟ้าอ่อนที่นางปักลายปลาเทราต์กระโจนแห่งริเวอร์รัน นางขอร้องขณะยึดมันใส่มือขวาว่า “เขาเป็นเพียงเด็กโง่ แต่ซำรักเขาเหมือนน้องชาย ข้าจะเศร้าใจมากถ้าต้องเห็นเขาตายไป” คู่หมั้นมองนางด้วยดวงตาสีเทาเยือกเย็นของสตาร์ค และสัญญาว่าจะไว้ชีวิตเด็กหนุ่มผู้หลงรักนาง

การต่อสู้จบลงแทบจะในทันทีที่เริ่มขึ้น แบรนดอนเป็นหนุ่มเต็มตัว เขาไล่ต้อนนิ้วก้อยไปจนสุดปากลานและลงบันไดสู่แม่น้ำ ฟาดฟันดาบเหล็กกล้าใส่ราวที่ฝนทุกอย่างก้าว จนกระทั่งเด็กหนุ่มชวนเซและเสียเลือดจากแผลนับสิบแห่ง “ยอมแพ้เสีย!” เขาร้องตะโกนมากกว่าหนึ่งครั้ง แต่ปีเตอร์เพียงแต่ส่ายศีรษะและสู้อต่อไปอย่างดุเดือด ในที่สุด เมื่อน้ำซัดมาถึงข้อเท้าของทั้งคู่ แบรนดอนก็ปิดฉากด้วยการฟันจากหลังมืออย่างโหดเหี้ยม ทะลุชุดห้วงเกราะและชุดหนังของปีเตอร์เข้าไปถึงเนื้อนุ่มๆ ใต้ซี่โครง ผลลึกลับจนแคทลินแน่ใจว่าต้องร้ายแรงถึงชีวิต ปีเตอร์มองนางขณะที่ล้มลงและพิมพ์ว่า “แคท” เลือดสีสดไหลทะลักออกมาระหว่างนิ้วมือที่สวมห้วงเหล็ก นางนึกว่านางลืมเรื่องนั้นไปแล้วเสียอีก

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่นางได้เห็นหน้าเขา...จนกระทั่งวันที่นางถูกนำตัวไปพบเขาในคิงส์แลนดิง

บักซ์หนึ่งผ่านไปก่อนที่นิ้วก้อยจะแข็งแรงพอสำหรับการเดินทางไปจากริเวอร์รัน แต่ลอร์ดบิตดาไม่อนุญาตให้นางไปเยี่ยมเขาในหอคอยที่เขา

นอนพักฟื้น โไลซาช่วยเมสเตอร์ดูแลเขา ในตอนนั้นนางอ่อนโยนและซื่ออายุกว่าตอนนี้มาก เอ็ดมัวร์ไปเยี่ยมเขาเช่นกัน แต่ปีเตอร์ขับไล่เขา น้องชายของนางรับหน้าที่อัศวินฝึกหัดให้แบรนดอนในการตรวจครั้งนั้น และนิ้วก็อ้อมไม่ยอมให้อภัยเรื่องนั้นเลย ทันทีที่เขาแข็งแรงพอจะเคลื่อนย้ายได้ ลอร์ดฮอสเตอร์ ทัลลี ก็ส่งปีเตอร์ เบลิช จากไปในเสลี่ยงหามปิดมิดชิด เพื่อไปรักษาตัวให้หายดีบนแหลมนี้ว บนโชดหินที่ยื่นออกไปในทะเลและมีสายลมพัดโกรกอันเป็นบ้านเกิดของเขาเอง

เสียงเหล็กกล้ากระทบกันดังกังวานกระซกแคทลินกลับมาสู่ปัจจุบัน เซอร์วาร์ดิสกำลังรุกไล่บรอนน่อย่างดุเดือด โดยพุ่งเข้าใส่คู่ต่อสู้ด้วยดาบและโล่ นักดาบรับจ้างตะกายถอยหลัง พลังคะเนการพลาดพ้นแต่ละครั้ง เขาก้าวอย่างนุ่มนวลข้ามก้อนหินและรากไม้โดยไม่ละสายตาจากคู่ต่อสู้ เขาว่ากันว่า แคทลินมองเห็น ดาบเงินของอัศวินไม่ได้มีที่หาว่าจะแตะต้องบรอนนนี้ได้เลยแม้แต่จะเข้าไปใกล้ แต่ดาบสีเทาอัปมงคลของบรอนน่ฟาดแผ่นเกราะไหล่ของเซอร์วาร์ดิสจนเป็นรอยบากแล้ว

การต่อสู้อย่างอลหม่านช่วงสั้นๆ จบลงอย่างรวดเร็วพอๆ กับตอนเริ่มขึ้น เมื่อบรอนน่หลบจากออกไปด้านข้างแล้วเคลื่อนกายไปหลังรูปสลักสตรีร่ำไห้ เซอร์วาร์ดิสพุ่งเข้าหาจุดที่บรอนน่เคยยืนอยู่ เกิดสะเก็ดไฟจากต้นขาหินอ่อนสีซีดของอลิสซา

“พวกเขาสู้กันไม่ได้เรื่องเลย ท่านแม่” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์บีน “ข้าอยากให้คุณสู้กับ”

“พวกเขาจะสู้กันแน่ ลูกรัก” มารดาเขาปลอบ “นักดาบรับจ้างไม่อาจหนีได้ทั้งวันหรอก”

ขุนนางบางคนบนเฉลียงของโไลซากำลังพูดจาเหน็บแนมหยอกล้อกันพร้อมกับเติมเหล้าองุ่นใส่จอก แต่อีกปากหนึ่งของสวอน ดวงตาข้างละสีของทีเรียน แลนนิสเตอร์ จับจ้องคู่ต่อสู้ร้ายราวกับว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกแล้ว

บรอนน่พุ่งออกมาจากหลังรูปสลักอย่างรุนแรงและรวดเร็ว โดยยังคง

เคลื่อนไปทางซ้าย พันด้วยสองมือโดยเล็งไปที่ร่างกายด้านขวาที่ไม่มีโล่ของ
อัศวิน เซอร์วาร์ดิสป้องกันไว้ได้แม้จะอย่างงุ่มง่าม ดาบของนักดาบรับจ้าง
ตัวตื้นลู่ศึกระของอัศวินในทันใด เสียงโลหะดังกังวานพร้อมกับที่ปิกเหยี่ยว
ข้างหนึ่งหลุดออกเสียงดังก้อง เซอร์วาร์ดิสถอยไปครึ่งก้าวเพื่อยกโล่ขึ้น
เตรียมรับการจู่โจม เศษไม้ไผ่ปลิวกระจายเมื่อดาบของบรอนน์ฟันเข้าใส่
กำแพงไม้ นักดาบรับจ้างย่างเท้าออกไปทางซ้ายอีกครั้งให้พ้นจากโล่ และ
ฟันเซอร์วาร์ดิสเข้าที่ท้อง ดาบคมกริบทิ้งรอยตัดเป็นช่องยาวแววาวเมื่อ
มันกัดเข้าไปในแผ่นเกราะของอัศวิน

เซอร์วาร์ดิสใช้เท้าหลังดันตัวพุ่งไปข้างหน้า ดาบเงินของเขาพาดลง
เป็นวงโค้งอย่างรุนแรง บรอนน์บีตมันออกไปข้างๆ แล้วเดินออกห่าง
อัศวินชนเข้าใส่รูปสลักสตรีทำให้จนมันโอนเอนอยู่บนฐาน เขาโซซัดโซเซ
ก้าวถอยหลังพลงหันศีรษะไปมาเพื่อมองหาคู่ต่อสู้ ช่องมองแคบๆ ของ
หมวกเกราะทำให้ทัศนวิสัยแคบลง

“ข้างหลังท่าน ท่านเซอร์!” ลอร์ดฮันเตอร์ตะโกน สายเกินไปเสียแล้ว
บรอนน์ฟันดาบลงมาด้วยมือทั้งสองข้าง ถูกข้อศอกข้างที่ถือดาบของ
เซอร์วาร์ดิส โหลบางๆ ที่ทับซ้อนกันแบบเปลือกกุ้งซึ่งปกป้องข้อต่อส่งเสียง
แคร็ง อัศวินคำรามในลำคอพร้อมกับหันไปบิดดาบขึ้น ครั้งนี้บรอนน์
ไม่ถอย ดาบทั้งสองเล่มพุ่งเข้าใส่กัน เสียงบรลงของดาบเหล็กกล้าดังไป
ทั่วสวนและสะท้อนจากหอคอยสี่ขาของปราสาทเอียร์รี

“เซอร์วาร์ดิสได้รับบาดเจ็บ” เซอร์รอดริคพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด
แคลลินไม่จำเป็นต้องให้ใครบอก นางมีตา นางเห็นเลือดสีแดงสด
ไหลเป็นทางบนแขนของอัศวินราวกับนิ้วมือ เห็นความเปียกชุ่มอยู่ในข้อต่อ
ของเกราะตรงข้อศอก การบิดป้องของเขาเชิงซ้าลงและยกดาบได้ต่ำลง
ทีละน้อย เซอร์วาร์ดิสหันข้างเข้าหาคู่ต่อสู้ พยายามใช้โล่เข้าป้องกันแทน
แต่บรอนน์เลื่อนโล่ไปรอบตัวเขาอย่างรวดเร็วราวกับแมว นักดาบรับจ้าง
ดูจะแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้การฟาดฟันของเขาเริ่มทิ้งร่องรอย รอย
ตัดลึกเป็นมันวาวสะท้อนทั่วชุดเกราะของอัศวิน ทั้งต้นขาขวา กะบังหมวก

รูปจะงอยปากนก พาดผ่านบนเกาะออก รอยยาวหน้าเกาะคอค ผ่นกลม
รูปพระจันทร์และเหยี่ยวบนแขนขวาของเซอร์วาร์ดิสถูกฟันขาดครึ่งและห้อย
ต้องแตงอยู่กับสายรัด ผู้ชมสามารถได้ยินเสียงทอเบาใจอย่างยากลำบาก
ของเขาดังรัวผ่านช่องระบายอากาศของกะบังหมวกเกาะ

แม้ว่าบรรดาอัศวินและขุนนางแห่งแคว้นหุบเขาจะหึงยโสจนมืดบอด
แต่พวกเขาก็มองออกว่าเบื้องล่างนั้นกำลังเกิดอะไรขึ้น ทว่าน้องสาวของนาง
มองไม่เห็น “พอที่ เซอร์วาร์ดิส!” เลดี้โลซาร์้องตะโกนลงไป “เปิดจึกเขา
เดี๋ยวนี้ ลูกน้อยของข้าเริ่มเบื่อแล้ว”

และต้องพูดว่าเซอร์วาร์ดิส อีเกน เชื่อฟังคำสั่งนายหญิงของเขา
แม้จนวาระสุดท้าย อึดใจหนึ่งเขางอตัวถอยหลัง กิ่งหมอบหลบอยู่หลังโล่
ที่มีรอยดาบฟัน แต่อึดใจต่อมาเขาก็พุ่งเข้าโจมตี การพุ่งเข้าชิดเยี่ยงกระหิง
โดยจับพลันทำเอาบรอนน์เสียการทรงตัว เซอร์วาร์ดิสพุ่งชนเขา กระแทก
ขอบโล่ใส่หน้าของนักดาบรับจ้าง บรอนน์เกือบจะล้มลง เกือบแล้ว...
เขาชวนเซไปข้างหลัง สะดุดก้อนหิน แล้วคว้าจับรูปสตรีไว้ให้เพื่อรักษา
การทรงตัว เซอร์วาร์ดิสถลาตามไป เขาโยนโล่ทิ้งแล้วใช้มือทั้งสองข้าง
ยกดาบขึ้น แม้ว่าตอนนี้แขนขวาจะชุ่มโชกไปด้วยเลือดตั้งแต่ข้อศอกจนถึง
นิ้ว แต่การฟันอย่างเข้าตาจนเป็นครั้งสุดท้ายคงจะแยกร่างของบรอนน์
ตั้งแต่คอจนถึงสะดือแล้ว...ถ้านักดาบรับจ้างยืนรับมันไว้

แต่บรอนน์กระชากตัวไปข้างหลัง ดาบเงินเกาะสลักอันงดงามของ
จอห์น แอร์ริน ฉีกข้อศอกหินอ่อนของสตรีไว้ให้แล้วหักสะบั้นไปหนึ่งในสาม
ของคมดาบ บรอนน์ใช้ไหล่ด้านหลังของอนุสาวรีย์ รูปสลักกรำแดดกรำฝน
ของอลิสซา แอร์ริน โอนเอนแล้วล้มลงเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เซอร์วาร์ดิส
อีเกน ล้มลงใต้ร่างนาง

บรอนน์เข้าจุ่มเขาในพริบตา เขาเตะเศษโลหะกลมที่เหลืออยู่
ออกไปเพื่อเผยจุดอ่อนระหว่างแขนกับเกาะออก เซอร์วาร์ดิสกำลังนอน
ตะแคง ถูกตรึงไว้ใต้ลำตัวที่แตกหักของสตรีไว้ให้ แคทลินได้ยินอัศวิน
ร้องครวญครางขณะที่นักดาบรับจ้างยกดาบขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง แล้ว

แทงมันลงด้วยน้ำหนักตัวทั้งหมดไปได้แขนและทะเล่ซี่โครง เซอร์วาร์ดิส อีเกน กระตุกสั้นแล้วแน่นิ่งไป

ปราสาทเอียร์ตอกอยู่ในความเงียบกริบ บรรอน์กระซอกหมวกเกราะ ทรงกลมครึ่งซีกของตนออกแล้วปล่อยมันตกลงบนพื้นหญ้า ริมฝีปากเขา เป็นแผลเหวอะและเต็มไปด้วยเลือดตรงที่ถูกโล่กระแทกใส่ เส้นผมที่ดำ ราวถ่านหินเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาบ้วนเศษฟันหักทิ้งไป

“มันจบแล้วหรือ ท่านแม่” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์ธาม

ไม่ใช่หรอก แคทลินอยากจะทำอะไร มันเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น
ตอนนี้

“จบแล้ว” โลซาพูดอย่างหม่นหมอง เสียงนางเย็นชาและไร้ชีวิต
ไม่ต่างจากหัวหน้องครักซ์ของนาง

“ตอนนี้ข้าให้ผู้ชายตัวเล็กนั้นบินได้หรือยัง”

ที่อีกฟากของสวน ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ลูกขึ้นยืน “ไม่ใช่ผู้ชาย
ตัวเล็ก คนนี้นะ” เขาว่า “ผู้ชายตัวเล็กคนนี้น่าจะนั่งซักรอกหัวเทอร์นิป
ลงไปละ ขอขอบคุณมาก”

“เจ้าทีกทักไปเอง...” โลซาเริ่ม

“ข้าทีกทักไปเองว่าตระกูลแอร์รินจำคำขั้วญของตนได้” ภูตน้อยว่า
“สูงส่งดังเกียรติยศ”

“ท่านแม่สัญญาว่าข้าจะลั้งให้เขาบินได้” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์
กริดเสียงโล่มารดา เขาเริ่มตัวสั่น

เลดี้โลซาหน้าแดงก่ำด้วยความเดือดดาล “ทวยเทพเห็นควรให้
ประกาศว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ ลูกเอ๋ย เราไม่มีทางเลือกนอกจากปล่อยเขาไป”
นางขึ้นเสียง “ทหาร เอาตัวลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์และ...สัตว์ของเขาที่
นี่ออกไปให้พ้นหน้าข้า พาพวกเขาไปยังบัลด์ดีเกิดแล้วปล่อยพวกเขาไป
ดูแลให้พวกเขาได้รับม้ากับเสบียงเพียงพอที่จะเดินทางไปถึงแม่น้ำสามง่าม
และดูให้แน่ใจด้วยว่าพวกเขาได้รับสัมภาระและอาวุธทั้งหมดคืน พวกเขา
จะต้องการมันแน่นอนถนนสูง”

“ถนนสูง” ที่เรียน แลนนิสเตอร์ พุด ไไลชายอมให้ตัวเองยิ้มเล็กน้อยอย่างสะใจ มันเป็นโทษประหารอีกรูปแบบหนึ่ง แคทลินตระหนักที่เรียน แลนนิสเตอร์ ก็ต้องรู้เช่นกัน แต่คนแคะเอาใจเลดี้แอร์รินด้วยการโศกคำนับอย่างล้อเลียน “ตามที่ท่านบัญชาขอรับ ท่านหญิง” เขาพุด “ข้าเชื่อว่าพวกข้ารู้ทาง”